



Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 53/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 53/02

Sprawa C-693/18: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juge d'instruction du tribunal de grande instance de Paris – Francja) – postępowanie karne przeciwko X (Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 – Artykuł 3 pkt 10 – Artykuł 5 ust. 2 – Urządzenia ograniczające skuteczność działania – Pojazdy silnikowe – Silnik Diesla – Emisja zanieczyszczeń – Program oddziaływający na sterownik kontrolujący pracę silnika – Technologie i metody umożliwiające ograniczenie produkcji i emisji zanieczyszczeń)

2

2021/C 53/03

Sprawa C-808/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Węgry [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityki dotyczące kontroli granicznej, azylu i imigracji – Dyrektywy 2008/115/WE, 2013/32/UE i 2013/33/UE – Procedura udzielania ochrony międzynarodowej – Skuteczny dostęp – Procedura graniczna – Gwarancje proceduralne – Obowiązkowe umieszczenie w strefach tranzytowych – Zatrzymanie – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Środki zaskarżenia od decyzji administracyjnych odrzucających wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej – Prawo do pozostania na terytorium państwa]

3

2021/C 53/04	Sprawa C-216/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – WQ / Land Berlin [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników w ramach systemów wsparcia – System płatności podstawowej – Artykuł 24 ust. 2 zdanie pierwsze – Pojęcie „kwalifikującego się hektara w dyspozycji rolnika” – Niezgodne z prawem zagospodarowanie danego obszaru przez osobę trzecią – Artykuł 32 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) – Wniosek o aktywację uprawnień do płatności za obszar zalesiony – Pojęcie „obszaru, który zapewnił rolnikowi prawo do płatności w 2008 r.” – System płatności jednolitych lub system jednolitej płatności obszarowej]	4
2021/C 53/05	Sprawa C-218/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Adina Onofrei / Conseil de l’ordre des avocats au barreau de Paris, Bâtonnier de l’ordre des avocats au barreau de Paris, Procureur général près la cour d’appel de Paris [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Swoboda przedsiębiorczości – Dostęp do zawodu adwokata – Zwolnienie z obowiązku odbycia kształcenia i posiadania dyplomu – Przyznanie zwolnienia – Przesłanki – Uregulowanie krajowe przewidujące zwolnienie urzędników oraz byłych urzędników służby cywilnej zaszerogowanych do kategorii A lub osób z nimi zrównanych, posiadających staż zawodowy w zakresie praktykowania prawa krajowego na terytorium kraju w służbie cywilnej danego państwa członkowskiego lub w organizacjach międzynarodowych]	5
2021/C 53/06	Sprawa C-316/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 343 TFUE – Przywileje i immunitety Unii Europejskiej – Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) i Europejskiego Banku Centralnego (EBC) – Artykuł 39 – Przywileje i immunitety EBC – Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej – Artykuły 2, 18 i 22 – Zasada nietykalności archiwów EBC – Zatrzymanie dokumentów w pomieszczeniach słoweńskiego banku centralnego – Dokumenty związane z wykonywaniem zadań ESBC i Eurosystemu – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Zasada lojalnej współpracy]	6
2021/C 53/07	Sprawa C-336/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Centraal Israëlitisch Consistorie van België i in. / Vlaamse Regering [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona zwierząt podczas ich uśmiercania – Rozporządzenie (WE) nr 1099/2009 – Artykuł 4 ust. 1 – Obowiązek ogłuszenia zwierząt przed uśmierceniem – Artykuł 4 ust. 4 – Odstępstwo w ramach uboju rytualnego – Artykuł 26 ust. 2 – Możliwość przyjęcia przez państwa członkowskie przepisów krajowych w celu zapewnienia dalej idącej ochrony zwierząt w przypadku uboju rytualnego – Wykładnia – Przepisy krajowe wymagające, w przypadku uboju rytualnego, odwracalnego ogłuszenia, które nie może spowodować śmierci – Artykuł 13 TFUE – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 10 – Wolność religii – Wolność uzewnętrzniania religii – Ograniczenie – Proporcjonalność – Brak konsensusu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej – Zakres uznania przyznany państwu członkowskiemu – Zasada pomocniczości – Ważność – Zróżnicowane traktowanie uboju rytualnego i uśmiercania zwierząt podczas polowań lub łowienia ryb, a także podczas imprez kulturalnych lub sportowych – Brak dyskryminacji – Artykuły 20, 21 i 22 karty praw podstawowych]	7
2021/C 53/08	Sprawa C-342/19 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Fabio De Masi, Yanis Varoufakis / Europejski Bank Centralny [Odwołanie – Dostęp do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) – Decyzja 2004/258/WE – Artykuł 4 ust. 3 – Wyjątki – Dokument otrzymany przez EBC – Opinia zamówiona u usługodawcy zewnętrznego – Użytek wewnętrzny na potrzeby obrad i wstępnych konsultacji – Odmowa dostępu]	8
2021/C 53/09	Sprawa C-346/19: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Bundeszentralamt für Steuern / Y-GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Zwrot VAT – Dyrektywa 2008/9/WE – Artykuł 8 ust. 2 lit. d) – Artykuł 15 – Podanie numeru faktury – Wniosek o zwrot]	8

2021/C 53/10	Sprawa C-398/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – Postępowanie dotyczące ekstradycji BY [Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Artykuły 18 i 21 TFUE – Ekstradycja obywatela Unii do państwa trzeciego – Osoba, która nabyła obywatelstwo Unii po przeniesieniu ośrodka interesów życiowych do wezwanego państwa członkowskiego – Zakres stosowania prawa Unii – Zakaz ekstradycji stosowany wyłącznie do obywateli krajowych – Ograniczenie swobodnego przepływu osób – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność – Informowanie państwa członkowskiego, którego obywatelem jest osoba poszukiwana – Spoczywający na wezwanym państwie członkowskim i państwie członkowskim pochodzenia obowiązek zwrócenia się do wzywającego państwa trzeciego o przekazanie akt postępowania karnego – Brak]	9
2021/C 53/11	Sprawa C-404/19 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Republika Francuska / Komisja Europejska [Odwołanie – Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) i Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) – Decyzja wykonawcza (UE) 2017/2014 – Wydatki wyłączone z finansowania Unii Europejskiej – Wydatki poniesione przez Republikę Francuską – Korekta ryczałtowa według stawki 100 % – Proporcjonalność – Wytyczne Komisji Europejskiej w sprawie obliczania korekt finansowych w ramach procedur rozliczenia zgodności i rozliczenia finansowego rachunków]	10
2021/C 53/12	Sprawy połączone C-431/19 P i C-432/19 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (C-431/19 P), Inpost S.A. (C-432/19 P) / Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska [Odwołanie – Pomoc państwa – Artykuł 106 ust. 2 TFUE – Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG) – Zasady ramowe Unii Europejskiej – Zastosowanie do pomocy państwa w formie rekompensaty za świadczenie usług publicznych – Sektor pocztowy – Dyrektywa 97/67/WE – Artykuł 7 – Rekompensata kosztu netto wynikającego z obowiązku świadczenia usług powszechnych – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym]	11
2021/C 53/13	Sprawa C-449/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg – Niemcy) – WEG Tevesstraße / Finanzamt Villingen-Schwenningen [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienie dzierżawy i wynajmu nieruchomości – Uregulowanie krajowe zwalniające z VAT dostawę energii cieplnej przez wspólnotę właścicieli lokali na rzecz właścicieli należących do tej wspólnoty]	11
2021/C 53/14	Sprawy połączone C-475/19 P i C-688/19 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Republika Federalna Niemiec / Komisja Europejska, Republika Finlandii [Odwołanie – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (UE) nr 305/2011 – Zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych – Zharmonizowane normy i przepisy techniczne – Normy zharmonizowane EN 14342:2013, EN 14904:2006, EN 13341:2005 + A1:2011 i EN 12285-2:2005 – Skarga o stwierdzenie nieważności]	12
2021/C 53/15	Sprawa C-490/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Syndicat interprofessionnel de défense du fromage Morbier / Société Fromagère du Livradois SAS [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Ochrona oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych – Rozporządzenie (WE) nr 510/2006 – Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 – Artykuł 13 ust. 1 lit. d) – Praktyka mogąca wprowadzać konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu – Powielenie kształtu lub wyglądu charakteryzującego produkt, którego nazwa jest chroniona – Chroniona nazwa pochodzenia (ChNP) „Morbier”]	13
2021/C 53/16	Sprawa C-735/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – Euromin Holdings (Cyprus) Limited [Odesłanie prejudycjalne – Prawo spółek – Dyrektywa 2004/25/WE – Oferta przejęcia – Artykuł 5 ust. 4 akapity pierwszy i drugi – Ochrona akcjonariuszy mniejszościowych – Obowiązkowa oferta nabycia – Metoda obliczania wartości akcji w celu ustalenia ceny uczciwej – Uprawnienie do dostosowania ceny uczciwej – Odstępstwa od standardowej metody obliczeń w jasno określonych okolicznościach i na podstawie jasno określonych kryteriów – Odpowiedzialność danego państwa członkowskiego – Szkoda poniesiona przez oferenta w następstwie zbyt wysokiej oferty cenowej]	13

2021/C 53/17	Sprawa C-774/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – A. B., B. B. / Personal Exchange International Limited [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 15 ust. 1 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów z udziałem konsumentów – Pojęcie „konsumenta” – Umowa dotycząca gry w pokera zawarta przez Internet pomiędzy osobą fizyczną a operatorem gry losowej – Osoba fizyczna utrzymująca się z dochodów uzyskiwanych z gry w pokera – Umiejętności, którymi taka osoba dysponuje – Regularność działalności]	14
2021/C 53/18	Opinia C-1/20: Wniosek o wydanie opinii przedstawiony przez Królestwo Belgii w trybie art. 218 ust. 11 TFUE	15
2021/C 53/19	Sprawa C-387/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Notariusza w Krapkowicach Justynę Gawlicę – Krapkowice (Polska) w dniu 12 sierpnia 2020 r. – OKR	15
2021/C 53/20	Sprawa C-409/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso Administrativo n.º 1 de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 2 września 2020 r. – UN / Subdelegación del Gobierno en Pontevedra	16
2021/C 53/21	Sprawa C-532/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 20 października 2020 r. – Alstom Transport SA / Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, Strabag AG – Sucursala București, Swietelsky AG Linz – Sucursala București	17
2021/C 53/22	Sprawa C-572/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 3 listopada 2020 r. – ACC Silicones Ltd. / Bundeszentralamt für Steuern	17
2021/C 53/23	Sprawa C-582/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 5 listopada 2020 r. – SC Cridar Cons SRL / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca	18
2021/C 53/24	Sprawa C-585/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (Hiszpania) w dniu 5 listopada 2020 r. – BFF Finance Iberia S.A.U. / Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León	19
2021/C 53/25	Sprawa C-588/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover (Niemcy) w dniu 10 listopada 2020 r. – Landkreis Northeim / Daimler AG	20
2021/C 53/26	Sprawa C-608/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 listopada 2020 r. – Interporto di Trieste SpA / Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE	20
2021/C 53/27	Sprawa C-609/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 listopada 2020 r. – SoeliaSpA / Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE	21
2021/C 53/28	Sprawa C-610/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 listopada 2020 r. – Cosilt – Consorzio per lo sviluppo economico locale di Tolmezzo / Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE	22
2021/C 53/29	Sprawa C-611/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 listopada 2020 r. – Cosilt – Consorzio per lo sviluppo economico locale di Tolmezzo / Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE	22

2021/C 53/30	Sprawa C-612/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj (Rumunia) w dniu 17 listopada 2020 r. – THappy Education SRL / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj	23
2021/C 53/31	Sprawa C-617/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht (Niemcy) w dniu 20 listopada 2020 r. – T.N., N.N. / E.G.	24
2021/C 53/32	Sprawa C-637/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 25 listopada 2020 r. – Skatteverket / DSAB Destination Stockholm AB	24
2021/C 53/33	Sprawa C-638/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Överklagandenämnden för studiestöd (Szwecja) w dniu 25 november 2020 r. – MCM/ Centrala studiestödsnämnden	25
2021/C 53/34	Sprawa C-644/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Poznaniu (Polska) w dniu 26 listopada 2020 r. – W. J. przeciwko L. J. et J. J. reprezentowanym przez przedstawicielkę ustawową A. P.	26
2021/C 53/35	Sprawa C-645/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 1 grudnia 2020 r. – V A, Z A / TP	26
2021/C 53/36	Sprawa C-647/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 1 grudnia 2020 r. – XG / Autoridade Tributária e Aduaneira	27
2021/C 53/37	Sprawa C-683/20: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Słowacka	27
2021/C 53/38	Sprawa C-692/20: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	28
Sąd		
2021/C 53/39	Sprawa T-187/18: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – VP / Cedefop [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wniosek o przedłużenie umowy o pracę na czas nieokreślony – Decyzja o nieprzedłużeniu – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 26 regulaminu pracowniczego – Odpowiedzialność – Szkoda majątkowa – Krzywda]	30
2021/C 53/40	Sprawa T-207/18: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – PlasticsEurope / ECHA [REACH – Ustalenie listy substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Uzupełnienie wpisu dotyczącego substancji bisfenol A na tej liście – Artykuły 57 i 59 rozporządzenia nr 1907/2006 – Oczywisty błąd w ocenie – Podejście oparte na mocy dowodowej przedstawionych dowodów – Badania rozpoznawcze – Zastosowania w charakterze półproduktu – Proporcjonalność]	31
2021/C 53/41	Sprawa T-243/18: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – VW / Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Żyjący małżonek – Renta rodzinna – Artykuły 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego – Przesłanki kwalifikujące – Czas trwania małżeństwa – Zarzut niezgodności z prawem – Równość traktowania – Zasada proporcjonalności]	32
2021/C 53/42	Sprawa T-430/18: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – American Airlines/Komisja [Konkurencja – Koncentracje – Rynek transportu lotniczego – Decyzja uznająca koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG – Zobowiązania – Decyzja przyznająca prawa nabyte – Naruszenie prawa – Pojęcie „właściwego wykorzystania”]	32
2021/C 53/43	Sprawa T-438/18: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Pareto Trading/EUIPO – Bikor i Bikor Professional Color Cosmetics (BIKOR EGYPTIAN EARTH) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy BIKOR EGYPTIAN EARTH – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Zła wiara – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	33

2021/C 53/44	Sprawa T-176/19: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – 3V Sigma / ECHA [REACH – Ocena substancji – Uvasorb HEB – Decyzja, w której ECHA żąda dodatkowych informacji – Artykuł 46 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Żądanie mające na celu identyfikację ewentualnych produktów przetworzenia lub rozpadu substancji – Proporcjonalność – Konieczność przeprowadzenia żadanego badania dodatkowego – Odpowiednie warunki i warunki realistyczne – Temperatura badania – Oczywisty błąd w ocenie]	34
2021/C 53/45	Sprawa T-286/19: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Azarov / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Spoczywający na Radzie obowiązek zweryfikowania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej]	34
2021/C 53/46	Sprawa T-535/19: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – H.R. Participations / EUIPO – Hottinger Investment Management (JCE HOTTINGUER) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy JCE HOTTINGUER – Wcześniejszy niezarejestrowany krajowy znak towarowy HOTTINGER – Względna podstawa odmowy rejestracji – Odesłanie do prawa krajowego, któremu podlega wcześniej znak towarowy – Istniejące w systemie common law powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy (action for passing off) – Artykuł 8 ust. 4 i art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie, odpowiednio, art. 8 ust. 4 i art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	35
2021/C 53/47	Sprawa T-665/19: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Cinkciarz.pl / EUIPO (€\$) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego €\$ – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Obowiązek uzasadnienia – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Obowiązek uzasadnienia]	36
2021/C 53/48	Sprawa T-736/19: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – HA / Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Zwrot kosztów leczenia – Maksymalna kwota zwrotu na aparaty do leczenia bezdechu sennego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Brak aktu wyłącznie potwierdzającego – Interes prawny – Dopuszczalność – Wspólne przepisy dotyczące ubezpieczenia zdrowotnego urzędników – Ogólne przepisy wykonawcze]	36
2021/C 53/49	Sprawa T-859/19: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Alkemie Group/EUIPO – Mann & Schröder (ALKEMIE) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ALKEMIE – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Alkmene – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	37
2021/C 53/50	Sprawa T-860/19: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Alkemie Group / EUIPO – Mann & Schröder (ALKEMIE) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ALKEMIE – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Alkmene – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	38
2021/C 53/51	Sprawa T-863/19: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Production Christian Gallimard / EUIPO – Éditions Gallimard (PCG CALLIGRAM CHRISTIAN GALLIMARD) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PCG CALLIGRAM CHRISTIAN GALLIMARD – Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe GALLIMARD – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Porównanie konceptualne – Nazwiska patronimiczne – Niezależna pozycja odróżniająca – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	38

2021/C 53/52	Sprawa T-883/19: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – GustoPharma Consumer Health/EUIPO – Helixor Heilmittel (HELIX ELIXIR) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego HELIX ELIXIR – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy HELIXOR – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	39
2021/C 53/53	Sprawa T-738/16: Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2020 r. – La Quadrature du Net i in./ Komisja [Przeźren wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Przekazywanie danych osobowych do Stanów Zjednoczonych – Stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu – Następcza bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]	40
2021/C 53/54	Sprawa T-660/19: Postanowienie Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Universität Bremen / REA [Skarga o stwierdzenie nieważności – Projekt subwencji – Program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji „Horizon 2020” – Zaproszenie do składania wniosków H2020-SC6-Governance-2019 – Decyzja REA dotycząca odrzucenia wniosku – Brak reprezentowania przez adwokata – Oczywista niedopuszczalność skargi]	41
2021/C 53/55	Sprawa T-24/20: Postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2020 r. – Junqueras i Vies / Parlament [Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Członek Parlamentu – Przywileje i immunitety – Ogłoszenie przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego o stwierdzeniu, że mandat posła do Parlamentu Europejskiego jest wakujący – Wniosek o zainicjowanie działań w trybie pilnym w celu utrzymania immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego – Akty niepodlegające zaskarżeniu – Niedopuszczalność]	41
2021/C 53/56	Sprawa T-255/20: Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2020 r. – ClientEarth / Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Dostęp do dokumentów – Komitologia – Komitet Techniczny ds. Pojazdów Silnikowych – Porządek obrad 79. posiedzenia komitetu – Prawo do informacji obowiązujące w państwach członkowskich Unii w odniesieniu do emisji spalin z samochodów osobowych i lekkich pojazdów dostawczych – Dorozumiana odmowa dostępu – Wyrażna decyzja wydana po wniesieniu skargi – Umorzenie postępowania]	42
2021/C 53/57	Sprawa T-520/20: Postanowienie Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Bonicelli / Wspólne Przedsięwzięcie Fusion for Energy [Służba publiczna – Urzędnicy – Postępowanie w sprawie awansu 2019 – Decyzja o nieawansowaniu – Zastąpienie zaskarżonego aktu w toku postępowania – Następcza bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]	43
2021/C 53/58	Sprawa T-579/20 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 grudnia 2020 r. – Genekam Biotechnology / Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Umowa o udzielenie dotacji zawarta w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007 – 2013) – Odzyskanie wypłaconych kwot – Wniosek o zawieszenie egzekucji – Brak pilnego charakteru]	43
2021/C 53/59	Sprawa T-655/20: Skarga wniesiona w dniu 27 października 2020 r. – Symrise / ECHA	44
2021/C 53/60	Sprawa T-656/20: Skarga wniesiona w dniu 27 października 2020 r. – Symrise / ECHA	45
2021/C 53/61	Sprawa T-717/20: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2020 r. – Lenovo Global Technology Belgium/ Wspólne Przedsięwzięcie w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali	45
2021/C 53/62	Sprawa T-718/20: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2020 r. – WIZZ Air Hungary / Komisja	46
2021/C 53/63	Sprawa T-728/20: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2020 r. – OM / Komisja	47
2021/C 53/64	Sprawa T-734/20: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2020 r. – Boquoi Handels/ EUIPO (Przedstawienie kryształka lodu na niebieskim tle w kształcie koła)	48

2021/C 53/65	Sprawa T-735/20: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2020 r. – Planistat Europe i Charlot / Komisja	49
2021/C 53/66	Sprawa T-737/20: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2020 r. – Ryanair / Komisja	50
2021/C 53/67	Sprawa T-738/20: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Deuschtec/EUIPO – Group A (HOLUX)	51
2021/C 53/68	Sprawa T-742/20: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – UPL Europe i Indofil Industries (Netherlands) / Komisja	52
2021/C 53/69	Sprawa T-744/20: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Airoldi Metalli/Komisja	53
2021/C 53/70	Sprawa T-745/20: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Symphony Environmental Technologies i Symphony Environmental / Parlament i in.	54
2021/C 53/71	Sprawa T-746/20: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – Grünig / Komisja	55
2021/C 53/72	Sprawa T-747/20: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – EOC Belgium / Komisja	56
2021/C 53/73	Sprawa T-750/20: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – Correia / EKES	56
2021/C 53/74	Sprawa T-751/20: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – KL / EBI	57
2021/C 53/75	Sprawa T-752/20: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – IMG / Komisja	58
2021/C 53/76	Sprawa T-753/20: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Green Power Technologies / Komisja	59
2021/C 53/77	Sprawa T-755/20: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Nissan Motor / EUIPO – VDL Groep (VDL E-POWER)	61
2021/C 53/78	Sprawa T-756/20: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Nissan Motor / EUIPO – VDL Groep (VDL E-POWERED)	62
2021/C 53/79	Sprawa T-758/20: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2020 r. – Monster Energy / EUIPO – Frito-Lay Trading Company (MONSTER)	63
2021/C 53/80	Sprawa T-759/20: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2020 r. – Monster Energy / EUIPO – Frito-Lay Trading Company (MONSTER)	64
2021/C 53/81	Sprawa T-762/20: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2020 r. – Sinopec Chongqing SVW Chemical i in. / Komisja	64
2021/C 53/82	Sprawa T-763/20: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2020 r. – Inner Mongolia Shuangxin Environment-Friendly Material / Komisja	65
2021/C 53/83	Sprawa T-767/20: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2020 r. – Impresa comune Clean Sky 2/NG	66
2021/C 53/84	Sprawa T-393/18: Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2020 r. – Mellifera / Komisja	67
2021/C 53/85	Sprawa T-418/18: Postanowienie Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – PT / BEI	67
2021/C 53/86	Sprawa T-241/19: Postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2020 r. – Hiszpania / Komisja	68
2021/C 53/87	Sprawa T-876/19: Postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2020 r. – Broadcom / Komisja	68

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 53/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 44 z 8.2.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 35 z 1.2.2021

Dz.U. C 28 z 25.1.2021

Dz.U. C 19 z 18.1.2021

Dz.U. C 9 z 11.1.2021

Dz.U. C 443 z 21.12.2020

Dz.U. C 433 z 14.12.2020

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juge d'instruction du tribunal de grande instance de Paris – Francja) – postępowanie karne przeciwko X

(Sprawa C-693/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 – Artykuł 3 pkt 10 – Artykuł 5 ust. 2 – Urządzenia ograniczające skuteczność działania – Pojazdy silnikowe – Silnik Diesla – Emisja zanieczyszczeń – Program oddziaływający na sterownik kontrolujący pracę silnika – Technologie i metody umożliwiające ograniczenie produkcji i emisji zanieczyszczeń)

(2021/C 53/02)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Juge d'instruction du tribunal de grande instance de Paris

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

X

przy udziale: CLCV i in., A i in., B, AGLP i in., C i in.

Sentencja

- 1) Artykuł 3 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów należy interpretować w ten sposób, że oprogramowanie zintegrowane ze sterownikiem kontrolującym pracę lub oddziaływające na ten sterownik stanowi „element konstrukcyjny” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli wpływa ono na działanie układu kontroli emisji zanieczyszczeń i zmniejsza jego skuteczność.
- 2) Artykuł 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „układu kontroli emisji zanieczyszczeń” w rozumieniu tego przepisu obejmuje zarówno technologie i metody „oczyszczania spalin”, które umożliwiają ograniczanie emisji w fazie końcowej, czyli po ich powstaniu, jak i te, które na wzór układu recyrkulacji spalin, ograniczają emisje w fazie początkowej, czyli przy ich powstawaniu.
- 3) Artykuł 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że urządzenie wykrywające wszelkie parametry związane z przebiegiem przewidzianych przez to rozporządzenie procedur homologacji w celu zintensyfikowania, w czasie trwania tych procedur, działania układu kontroli emisji zanieczyszczeń oraz w celu uzyskania tym sposobem homologacji pojazdu stanowi „urządzenie ograniczające skuteczność działania” w rozumieniu tego przepisu, nawet jeżeli taką intensyfikację działania można zaobserwować również sporadycznie w normalnych warunkach użytkowania pojazdu.

- 4) Artykuł 5 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że urządzenie ograniczające skuteczność działania takie jak to będące przedmiotem sprawy w postępowaniu głównym, które systematycznie intensyfikuje, w czasie trwania procedur homologacji, działanie układu kontroli emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów w celu osiągnięcia zgodności z dopuszczalnymi wartościami emisji określonymi w tym rozporządzeniu i uzyskania tym sposobem homologacji owych pojazdów, nie może zostać objęte przewidzianym w tym przepisie wyjątkiem od zakazu stosowania takich urządzeń mającym związek z zabezpieczeniem silnika przed uszkodzeniem lub awarią lub z bezpieczeństwem użytkownika pojazdu, nawet jeżeli urządzenie to przyczynia się do spowolnienia starzenia się lub zanieczyszczenia silnika.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Węgry
(Sprawa C-808/18) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityki dotyczące kontroli granicznej, azylu i imigracji – Dyrektywy 2008/115/WE, 2013/32/UE i 2013/33/UE – Procedura udzielania ochrony międzynarodowej – Skuteczny dostęp – Procedura graniczna – Gwarancje proceduralne – Obowiązkowe umieszczanie w strefach tranzytowych – Zatrzymanie – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Środki zaskarżenia od decyzji administracyjnych odrzucających wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej – Prawo do pozostania na terytorium państwa]

(2021/C 53/03)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande, A. Tokár i J. Tomkin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i M. M. Tátrai, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 5, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, art. 6, art. 24 ust. 3, art. 43 i art. 46 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej oraz art. 8, 9 i 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową:

- ustanawiając wymóg, że z wnioskami o udzielenie ochrony międzynarodowej pochodzącymi od obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy przybywają z Serbii i zamierzają skorzystać na terytorium tego państwa z procedury ochrony międzynarodowej, można występować wyłącznie w strefach tranzytowych w Rösčke (Węgry) i Tompie (Węgry), oraz stosując jednocześnie utrwaloną i upowszechnioną praktykę administracyjną radykalnie ograniczającą liczbę wnioskodawców, którym zezwala się dziennie na wjazd do rzeczonych stref tranzytowych;
- ustanawiając system uogólnionego zatrzymywania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w strefach tranzytowych w Rösčke i Tompie z naruszeniem gwarancji określonych w art. 24 ust. 3 i art. 43 dyrektywy 2013/32 oraz art. 8, 9 i 11 dyrektywy 2013/33;

- umożliwiając wydalanie wszystkich nielegalnie przebywających na terytorium Węgier obywateli państw trzecich, z wyjątkiem tych, którzy są podejrzani o popełnienie przestępstwa, z naruszeniem procedur i gwarancji określonych w art. 5, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115;
- uzależniając wykonywanie przez osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową, które są objęte zakresem stosowania art. 46 ust. 5 dyrektywy 2013/32, prawa do pozostania na terytorium Węgier od spełnienia warunków sprzecznych z prawem Unii.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Węgry pokrywają, oprócz własnych kosztów, cztery piąte kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.
- 4) Komisja Europejska pokrywa jedną piątą własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 155 z 6.5.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – WQ / Land Berlin

(Sprawa C-216/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników w ramach systemów wsparcia – System płatności podstawowej – Artykuł 24 ust. 2 zdanie pierwsze – Pojęcie „kwalifikującego się hektara w dyspozycji rolnika” – Niezgodne z prawem zagospodarowanie danego obszaru przez osobę trzecią – Artykuł 32 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) – Wniosek o aktywację uprawnień do płatności za obszar zalesiony – Pojęcie „obszaru, który zapewnił rolnikowi prawo do płatności w 2008 r.” – System płatności jednolitych lub system jednolitej płatności obszarowej]

(2021/C 53/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WQ

Strona pozwana: Land Berlin

Sentencja

- 1) Artykuł 24 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wniosek o przyznanie pomocy został złożony zarówno przez właściciela gruntów rolnych, jak i przez osobę trzecią, która faktycznie wykorzystuje te obszary bez jakiegokolwiek podstawy prawnej, w rozumieniu tego przepisu kwalifikujące się hektary odpowiadające rzeczonym obszarom są „w dyspozycji” jedynie właściciela tych obszarów.

- 2) Artykuł 32 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia nr 1307/2013, a w szczególności wyrażenie „każdy obszar, który zapewnił rolnikowi prawo do płatności w 2008 r. w ramach systemu płatności jednolitych lub systemu jednolitej płatności obszarowej określonych, odpowiednio, w tytule III oraz IVa rozporządzenia [Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 479/2008 z dnia 29 kwietnia 2008 r.]”, należy interpretować w ten sposób, że w ramach wniosku o aktywację uprawnień z tytułu odłogowania dla obszaru zalesionego na mocy tego przepisu dany obszar musiał być w roku 2008 przedmiotem wniosku o przyznanie pomocy zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 479/2008, a następnie kontroli administracyjnej w zakresie kwalifikowalności zgodnie z art. 23 tego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, kontroli na miejscu zgodnie z art. 25 tego rozporządzenia. Ponadto muszą zostać spełnione wszystkie pozostałe warunki wymagane w tytule III oraz IVa tego rozporządzenia dla celów uzyskania płatności bezpośrednich muszą ponadto zostać spełnione.

(¹) Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Adina Onofrei / Conseil de l’ordre des avocats au barreau de Paris, Bâtonnier de l’ordre des avocats au barreau de Paris, Procureur général près la cour d’appel de Paris

(Sprawa C-218/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Swoboda przedsiębiorczości – Dostęp do zawodu adwokata – Zwolnienie z obowiązku odbycia kształcenia i posiadania dyplomu – Przyznanie zwolnienia – Przesłanki – Uregulowanie krajowe przewidujące zwolnienie urzędników oraz byłych urzędników służby cywilnej zaszeregowanych do kategorii A lub osób z nimi zrównanych, posiadających staż zawodowy w zakresie praktykowania prawa krajowego na terytorium kraju w służbie cywilnej danego państwa członkowskiego lub w organizacjach międzynarodowych]

(2021/C 53/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Adina Onofrei

Strona przeciwna: Conseil de l’ordre des avocats au barreau de Paris, Bâtonnier de l’ordre des avocats au barreau de Paris, Procureur général près la cour d’appel de Paris

Sentencja

Artykuły 45 i 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:

- stoją one na przeszkodzie uregulowaniom krajowym zastrzegającym możliwość korzystania ze zwolnienia z obowiązku spełnienia przesłanek dotyczących odbycia kształcenia zawodowego i posiadania świadectwa uzyskania kwalifikacji do wykonywania zawodu adwokata (przewidzianych co do zasady na potrzeby uzyskania dostępu do wykonywania zawodu adwokata) dla niektórych urzędników służby cywilnej państwa członkowskiego, którzy, posiadając ten status, wykonywali w tym państwie członkowskim działalność w administracji, służbie publicznej lub organizacji międzynarodowej, i odmawiającym możliwości korzystania z tego zwolnienia urzędnikom, pracownikom lub byłym pracownikom służby cywilnej Unii Europejskiej, którzy, posiadając ten status, wykonywali działalność w instytucji europejskiej poza terytorium francuskim;

- nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu uzależniającemu możliwość skorzystania z takiego zwolnienia od spełnienia przez zainteresowanego warunku polegającego na wykonywaniu przez niego czynności związanych ze świadczeniem pomocy prawnej w dziedzinie prawa krajowego i wyłączającym możliwość skorzystania z tego zwolnienia przez urzędników, pracowników lub byłych pracowników służby cywilnej Unii Europejskiej, którzy, posiadając ten status, wykonywali czynności związane ze świadczeniem pomocy prawnej w zakresie jednej lub kilku dziedzin prawa Unii, o ile nie wyklucza ono uwzględnienia czynności związanych ze świadczeniem pomocy prawnej obejmujących praktykowanie prawa krajowego.

(¹) Dz.U. C 182 z 27.5.2019 r.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii
(Sprawa C-316/19) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 343 TFUE – Przywileje i immunitety Unii Europejskiej – Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) i Europejskiego Banku Centralnego (EBC) – Artykuł 39 – Przywileje i immunitety EBC – Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej – Artykuły 2, 18 i 22 – Zasada nietykalności archiwów EBC – Zatrzymanie dokumentów w pomieszczeniach słoweńskiego banku centralnego – Dokumenty związane z wykonywaniem zadań ESBC i Eurosystemu – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Zasada lojalnej współpracy]

(2021/C 53/06)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i B. Rous Demiri, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowenii (przedstawiciele: V. Klemenc, A. Grum, N. Pintar Gosenca i K. Rejec Longar, w charakterze pełnomocników)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: K. Kaiser, C. Zilioli, F. Malfrère i A. Šega, pełnomocnicy, wspierani przez D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogado)

Sentencja

- 1) Dokonując jednostronnego zatrzymania w pomieszczeniach Banka Słowenije (słoweńskiego banku centralnego) dokumentów dotyczących wykonywania zadań Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Eurosystemu oraz, w odniesieniu do okresu następującego po tym zatrzymaniu, nie podejmując w tym zakresie lojalnej współpracy z Europejskim Bankiem Centralnym, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 343 TFUE, art. 39 Protokołu nr 4 w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, art. 2, 18 i 22 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, a także art. 4 ust. 3 TUE.
- 2) Republika Słowenii pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Europejski Bank Centralny pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 187 z 3.6.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Centraal Israëlitisch Consistorie van België i in. / Vlaamse Regering

(Sprawa C-336/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona zwierząt podczas ich uśmiercania – Rozporządzenie (WE) nr 1099/2009 – Artykuł 4 ust. 1 – Obowiązek ogłuszania zwierząt przed uśmierceniem – Artykuł 4 ust. 4 – Odstępstwo w ramach uboju rytualnego – Artykuł 26 ust. 2 – Możliwość przyjęcia przez państwa członkowskie przepisów krajowych w celu zapewnienia dalej idącej ochrony zwierząt w przypadku uboju rytualnego – Wykładnia – Przepisy krajowe wymagające, w przypadku uboju rytualnego, odwracalnego ogłuszenia, które nie może spowodować śmierci – Artykuł 13 TFUE – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 10 – Wolność religii – Wolność uzewnętrzniania religii – Ograniczenie – Proporcjonalność – Brak konsensusu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej – Zakres uznania przyznany państwom członkowskim – Zasada pomocniczości – Ważność – Zróżnicowane traktowanie uboju rytualnego i uśmiercania zwierząt podczas polowań lub łowienia ryb, a także podczas imprez kulturalnych lub sportowych – Brak dyskryminacji – Artykuły 20, 21 i 22 karty praw podstawowych]

(2021/C 53/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centraal Israëlitisch Consistorie van België i in., Unie Moskeeën Antwerpen VZW, Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG, KH, Executief van de Moslams van België i in., Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België – Section belge du Congrès juif mondial et Congrès juif européen VZW i in.

Strona pozwana: Vlaamse Regering

Przy udziale: LI, Waalse Regering, Kosher Poultry BVBA i in., Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)

Sentencja

- 1) Artykuł 26 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania w związku z art. 13 TFUE i art. 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego wymagającego w ramach uboju rytualnego odwracalnego procesu ogłuszania, które nie może spowodować śmierci zwierzęcia.
- 2) Analiza trzeciego pytania prejudycjalnego nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność art. 26 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia nr 1099/2009.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Fabio De Masi, Yanis Varoufakis / Europejski Bank Centralny

(Sprawa C-342/19 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie – Dostęp do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) – Decyzja 2004/258/WE – Artykuł 4 ust. 3 – Wyjątki – Dokument otrzymany przez EBC – Opinia zamówiona u usługodawcy zewnętrznego – Użytek wewnętrzny na potrzeby obrad i wstępnych konsultacji – Odmowa dostępu*]

(2021/C 53/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Fabio De Masi, Yanis Varoufakis (przedstawiciel: A. Fischer-Lescano, Universitätsprofessor)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: F. von Lindeiner i A. Korb, pełnomocnicy, wspierani przez H.G. Kamanna, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Fabio de Masi i Yanis Varoufakis zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Bundeszentralamt für Steuern / Y-GmbH

(Sprawa C-346/19) ⁽¹⁾

[*Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Zwrot VAT – Dyrektywa 2008/9/WE – Artykuł 8 ust. 2 lit. d) – Artykuł 15 – Podanie numeru faktury – Wniosek o zwrot*]

(2021/C 53/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Bundeszentralamt für Steuern

Druga strona w postępowaniu rewizyjnym: Y-GmbH

Sentencja

Artykuł 8 ust. 2 lit. d) i art. 15 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, zmienionej dyrektywą Rady 2010/66/UE z dnia 14 października 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wniosek o zwrot podatku od wartości dodanej nie zawiera kolejnego numeru faktury, ale zawiera inny numer umożliwiający identyfikację tej faktury, a tym samym danego towaru lub danej usługi, organ podatkowy państwa członkowskiego zwrotu jest

zobowiązany uznać ten wniosek za „złożony” w rozumieniu art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/9, zmienionej dyrektywą 2010/66, oraz rozpatrzyć go. W ramach rozpatrywania tego wniosku, i z wyjątkiem przypadków, w których oryginał lub kopia faktury są już dostępne organowi podatkowemu, organ ten może zażądać od wnioskodawcy podania kolejnego numeru, który w sposób jednoznaczny identyfikuje fakturę, a jeżeli nie spełni on tego żądania w terminie jednego miesiąca, o którym mowa w art. 20 ust. 2 tej dyrektywy 2008/9, zmienionej dyrektywą 2010/66, wspomniany organ jest uprawniony do odrzucenia wniosku o zwrot.

(¹) Dz.U. C 263 z 5.8.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – Postępowanie dotyczące ekstradycji BY

(Sprawa C-398/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Artykuły 18 i 21 TFUE – Ekstradycja obywatela Unii do państwa trzeciego – Osoba, która nabyła obywatelstwo Unii po przeniesieniu ośrodka interesów życiowych do wezwanego państwa członkowskiego – Zakres stosowania prawa Unii – Zakaz ekstradycji stosowany wyłącznie do obywateli krajowych – Ograniczenie swobodnego przepływu osób – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność – Informowanie państwa członkowskiego, którego obywatelem jest osoba poszukiwana – Spoczywający na wezwanym państwie członkowskim i państwie członkowskim pochodzenia obowiązek zwrócenia się do wzywającego państwa trzeciego o przekazanie akt postępowania karnego – Brak]

(2021/C 53/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

BY

przy udziale: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Sentencja

- 1) Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że znajdują one zastosowanie do sytuacji obywatela Unii Europejskiej będącego obywatelem państwa członkowskiego przebywającym na terytorium innego państwa członkowskiego i objętego wnioskiem o ekstradycję skierowanym do tego ostatniego państwa przez państwo trzecie, nawet jeśli obywatel ten przeniósł ośrodek interesów życiowych do tego innego państwa członkowskiego w chwili, gdy nie miał jeszcze statusu obywatela Unii.
- 2) Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeżeli państwo członkowskie, którego obywatelem jest osoba poszukiwana, będąca obywatelem Unii objętym wnioskiem o ekstradycję skierowanym przez państwo trzecie do innego państwa członkowskiego, zostało powiadomione przez to ostatnie państwo o tym wniosku, ani jedno, ani drugie z tych państw członkowskich nie jest zobowiązane do zwrócenia się do wzywającego państwa trzeciego o przekazanie im kopii akt postępowania karnego, aby umożliwić państwu członkowskiemu, którego obywatelem jest ta osoba, ocenę możliwości przejęcia prowadzenia postępowania karnego przeciw wspomnianej osobie. O ile powiadomiło ono należycie państwo członkowskie, którego obywatelem jest ta osoba, o wniosku o ekstradycję, o wszystkich okolicznościach prawnych i faktycznych przedstawionych przez wzywające państwo trzecie w ramach tego wniosku oraz o wszelkich zmianach sytuacji, w jakiej osoba poszukiwana się znajduje, istotnych dla celów ewentualnego wydania przeciwko niej europejskiego nakazu aresztowania, wezwane państwo członkowskie może dokonać ekstradycji tej

osoby bez konieczności oczekiwania na to, by państwo członkowskie, którego jest ona obywatelem, zrezygnowało w drodze formalnej decyzji z wydania takiego nakazu aresztowania, dotyczącego co najmniej tych samych czynów co czyny wskazane we wniosku o ekstradycję, gdy to ostatnie państwo członkowskie zaniecha wydania tego nakazu w rozsądnym terminie, który został mu wyznaczony w tym celu przez wezwane państwo członkowskie przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy.

- 3) Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, do którego państwo trzecie skierowało wniosek o ekstradycję w celu przeprowadzenia postępowania karnego wobec obywatela Unii będącego obywatelem innego państwa członkowskiego, nie jest zobowiązane do odmówienia ekstradycji i przejścia prowadzenia postępowania karnego, jeżeli jego prawo krajowe przewiduje taką możliwość.

(¹) Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Republika Francuska / Komisja Europejska

(Sprawa C-404/19 P) (¹)

[Odwołanie – Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) i Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) – Decyzja wykonawcza (UE) 2017/2014 – Wydatki wyłączone z finansowania Unii Europejskiej – Wydatki poniesione przez Republikę Francuską – Korekta ryczałtowa według stawki 100 % – Proporcjonalność – Wytyczne Komisji Europejskiej w sprawie obliczania korekt finansowych w ramach procedur rozliczenia zgodności i rozliczenia finansowego rachunków]

(2021/C 53/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: A.-L. Desjonquères, C. Mosser i D. Colas, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: X. Lewis, A. Sauka i J. Aquilina, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Uchyła się wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 marca 2019 r., Francja/Komisja (T 26/18, niepublikowany, EU:T:2019:153) w zakresie, w jakim Sąd z jednej strony oddalił w nim skargę Republiki Francuskiej dotyczącą decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/2014 z dnia 8 listopada 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), mocą której w części uzasadnienia zatytułowanej „System kontroli z poważnymi brakami, Korsyka” Komisja zastosowała wobec tego państwa członkowskiego korekty ryczałtowe według stawki 100 % mające zastosowanie do bezpośredniej pomocy obszarowej przyznanej na Górnej Korsyce w odniesieniu do lat składania wniosków 2013 i 2014 ze względu na stwierdzone w tym departamencie nieprawidłowości w systemie kontroli pomocy obszarowej, a z drugiej strony orzekł o kosztach.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej 2017/2014 w zakresie, w jakim w części uzasadnienia zatytułowanej „System kontroli z poważnymi brakami, Korsyka” zastosowała wobec Republiki Francuskiej korekty ryczałtowe według stawki 100 % mające zastosowanie do bezpośredniej pomocy obszarowej przyznanej na Górnej Korsyce w odniesieniu do lat składania wniosków 2013 i 2014 ze względu na stwierdzone w tym departamencie nieprawidłowości w systemie kontroli pomocy obszarowej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami związanymi z postępowaniem odwoławczym i jedną czwartą kosztów poniesionych przez siebie w pierwszej instancji, koszty poniesione przez Republikę Francuską w związku z postępowaniem odwoławczym i jedną czwartą kosztów poniesionych przez to państwo członkowskie w pierwszej instancji.

- 4) Republika Francuska pokrywa, poza trzema czwartymi własnych kosztów związanych z postępowaniem w pierwszej instancji, trzy czwarte kosztów poniesionych przez Komisję w związku z tym samym postępowaniem.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (C-431/19 P), Inpost S.A. (C-432/19 P) / Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

(Sprawy połączone C-431/19 P i C-432/19 P) (¹)

[Odwołanie – Pomoc państwa – Artykuł 106 ust. 2 TFUE – Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG) – Zasady ramowe Unii Europejskiej – Zastosowanie do pomocy państwa w formie rekompensaty za świadczenie usług publicznych – Sektor pocztowy – Dyrektywa 97/67/WE – Artykuł 7 – Rekompensata kosztu netto wynikającego z obowiązku świadczenia usług powszechnych – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym]

(2021/C 53/12)

Język postępowania: polski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (przedstawiciel: D. Doktor, radca prawny), (C-431/19 P), Inpost S.A. (przedstawiciel: W. Knopkiewicz, radca prawny) (C-432/19 P)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia, K. Blanck i K. Herrmann, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyzna, pełnomocnik)

Sentencja

1) Odwołania zostają oddalone.

2) Inpost Paczkomaty sp. z o.o. i Inpost S.A. zostają obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg – Niemcy) – WEG Tevesstraße / Finanzamt Villingen-Schwenningen

(Sprawa C-449/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienie dzierżawy i wynajmu nieruchomości – Uregulowanie krajowe zwalniające z VAT dostawę energii cieplnej przez wspólnotę właścicieli lokali na rzecz właścicieli należących do tej wspólnoty]

(2021/C 53/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WEG Tevesstraße

Strona przeciwna: Finanzamt Villingen-Schwenningen

Sentencja

Artykuł 135 ust. 1 lit. l) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które zwalnia z podatku od wartości dodanej dostawę energii ciepłej przez wspólnotę właścicieli lokali na rzecz właścicieli należących do tej wspólnoty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 14.10.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. – Republika Federalna Niemiec / Komisja Europejska, Republika Finlandii

(Sprawy połączone C-475/19 P i C-688/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (UE) nr 305/2011 – Zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych – Zharmonizowane normy i przepisy techniczne – Normy zharmonizowane EN 14342:2013, EN 14904:2006, EN 13341:2005 + A1:2011 i EN 12285-2:2005 – Skarga o stwierdzenie nieważności]

(2021/C 53/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz, pełnomocnicy, których wspierali M. Kottmann, M. Winkelmüller i F. van Schewick, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes, M. Huttunen i A. Sipos, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciele: S. Hartikainen i A. Laine, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołania zostają oddalone.
- 2) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską w związku z niniejszymi odwołaniami i postępowaniami przed Sądem Unii Europejskiej.
- 3) Republika Finlandii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 12.8.2019.
Dz.U. C 372 z 04.11.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Syndicat interprofessionnel de défense du fromage Morbier / Société Fromagère du Livradois SAS

(Sprawa C-490/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Ochrona oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych – Rozporządzenie (WE) nr 510/2006 – Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 – Artykuł 13 ust. 1 lit. d) – Praktyka mogąca wprowadzać konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu – Powielenie kształtu lub wyglądu charakteryzującego produkt, którego nazwa jest chroniona – Chroniona nazwa pochodzenia (ChNP) „Morbier”]

(2021/C 53/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Syndicat interprofessionnel de défense du fromage Morbier

Druga strona postępowania: Société Fromagère du Livradois SAS

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 1, odpowiednio rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych należy interpretować w ten sposób, że ustanowiony w nich zakaz nie ogranicza się do używania przez osobę trzecią wyłącznie zarejestrowanej nazwy.
- 2) Artykuł 13 ust. 1 lit. d), odpowiednio rozporządzeń nr 510/2006 i 1151/2012, należy interpretować w ten sposób, że zakazują one powielania kształtu lub wyglądu charakteryzującego produkt objęty zarejestrowaną nazwą, jeżeli powielenie to może doprowadzić konsumenta do przekonania, że produkt charakteryzujący się tą powieloną cechą jest produktem objętym tą zarejestrowaną nazwą. Należy więc dokonać oceny tego, czy, biorąc pod uwagę wszystkie czynniki mające znaczenie w danej sprawie, to powielenie może wprowadzać właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego konsumenta europejskiego w błąd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – Euromin Holdings (Cyprus) Limited

(Sprawa C-735/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Prawo spółek – Dyrektywa 2004/25/WE – Oferta przejęcia – Artykuł 5 ust. 4 akapity pierwszy i drugi – Ochrona akcjonariuszy mniejszościowych – Obowiązkowa oferta nabycia – Metoda obliczania wartości akcji w celu ustalenia ceny uczciwej – Uprawnienie do dostosowania ceny uczciwej – Odstępstwa od standardowej metody obliczeń w jasno określonych okolicznościach i na podstawie jasno określonych kryteriów – Odpowiedzialność danego państwa członkowskiego – Szkoda poniesiona przez oferenta w następstwie zbyt wysokiej oferty cenowej]

(2021/C 53/16)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Euromin Holdings (Cyprus) Limited

przy udziale: Finanšu un kapitāla tirgus komisija

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu przewidującemu trzy metody ustalania ceny uczciwej, w której oferent powinien wykupić akcje spółki, w tym metodę wynikającą z wdrożenia art. 5 ust. 4 akapit pierwszy owej dyrektywy, i wymagającemu, by każdorazowo przyjmować tę metodę, której zastosowanie prowadzi do otrzymania najwyższej ceny, pod warunkiem że metody ustalania ceny uczciwej odmienne od metody wynikającej z wdrożenia owego art. 5 ust. 4 akapit pierwszy są stosowane przez organy nadzoru, z poszanowaniem zasad ogólnych wskazanych w art. 3 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, w okolicznościach i na podstawie kryteriów określonych w jasnych, dokładnych i przejrzystych ramach prawnych.
- 2) Artykuł 5 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2004/25 należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że do celów oferty przejęcia wartość akcji oblicza się poprzez podzielenie aktywów netto spółki będącej przedmiotem oferty, w tym udziałów akcjonariuszy mniejszościowych, a zatem udziałów niekontrolujących, przez liczbę wyemitowanych akcji, chyba że taka metoda ustalania ceny akcji jest oparta na obiektywnym kryterium wyceny powszechnie używanym w analizie finansowej, które można uznać za „jasno ustalone [określone]” w rozumieniu owego przepisu, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
- 3) Dyrektywę 2004/25 należy interpretować w ten sposób, że przyznaje ona oferentowi – w ramach postępowania w sprawie oferty przejęcia – prawa, które mogą być wykonywane w ramach powództwa odszkodowawczego przeciwko państwu.
- 4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że w przypadku powstania odpowiedzialności państwa członkowskiego za szkody wyrządzone w wyniku naruszenia przepisu prawa Unii przez decyzję organu administracyjnego tego państwa odszkodowanie za wynikłą stąd szkodę majątkową może zostać ograniczone do 50 % jej wysokości.

(¹) Dz.U. C 413 z 9.12.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 grudnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – A. B., B. B. / Personal Exchange International Limited

(Sprawa C-774/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 15 ust. 1 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów z udziałem konsumentów – Pojęcie „konsumenta” – Umowa dotycząca gry w pokera zawarta przez Internet pomiędzy osobą fizyczną a operatorem gry losowej – Osoba fizyczna utrzymująca się z dochodów uzyskiwanych z gry w pokera – Umiejętności, którymi taka osoba dysponuje – Regularność działalności]

(2021/C 53/17)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A. B., B. B.

Strona przeciwna: Personal Exchange International Limited

Sentencja

Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna zamieszkała w państwie członkowskim, która, po pierwsze, zawarła ze spółką mającą siedzibę w innym państwie członkowskim umowę dotyczącą gry w pokera w Internecie, obejmującą ogólne warunki określone przez tę spółkę, a po drugie, nie zgłosiła oficjalnie takiej działalności ani nie zaoferowała osobom trzecim wykonywania jej jako odpłatnej usługi, nie traci przymiotu „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu, nawet jeśli w skali dnia osoba ta gra w tę grę w znacznym wymiarze czasu, posiada rozległą wiedzę, względnie liczne umiejętności i uzyskuje z tej gry znaczne wygrane.

(¹) Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wniosek o wydanie opinii przedstawiony przez Królestwo Belgii w trybie art. 218 ust. 11 TFUE

(Opinia C-1/20)

(2021/C 53/18)

Język postępowania: wszystkie języki urzędowe

Strona przedstawiająca wniosek

Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet, J.-C. Halleux, M. Van Regemorter, S. Baeyens, pełnomocnicy)

Pytanie przedstawione Trybunałowi

Czy projekt zmodernizowanego Traktatu karty energetycznej jest zgodny z traktatami, a w szczególności z art. 19 TUE i art. 344 TFUE:

- w odniesieniu do art. 26 wskazanej umowy, jeżeli artykuł ten może być interpretowany w ten sposób, że zezwala on na stosowanie wewnątrz Unii Europejskiej mechanizmu rozstrzygnięcia sporów?
- w zakresie, w jakim – gdyby art. 26 wskazanej umowy należało interpretować w ten sposób, że zezwala on na stosowanie wewnątrz Unii Europejskiej mechanizmu rozstrzygnięcia sporów – umowa ta nie przewiduje wyraźnej szczególnej normy lub wyraźnej klauzuli rozdzielnosci, w szczególności w definicjach inwestycji i inwestora w art. 1 przewidzianej umowy, które ustanawiają brak możliwości zastosowania ogólnego mechanizmu owego art. 26 między państwami członkowskimi?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Notariusza w Krapkowicach Justynę Gawlicę – Krapkowie (Polska) w dniu 12 sierpnia 2020 r. – OKR

(Sprawa C-387/20)

(2021/C 53/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Notariusz w Krapkowicach Justyna Gawlica – Krapkowie

Strona w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OKR

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 22 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z 04.07.2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że uprawniona do dokonania wyboru swojego prawa ojczystego jako prawa, któremu podlega ogół spraw dotyczących spadku, jest również osoba niebędąca obywatelem Unii Europejskiej?
- 2) Czy art. 75 w zw. z art. 22 powołanego rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, w której umowa bilateralna łącząca państwo członkowskie z państwem trzecim nie reguluje wyboru prawa w sprawie spadkowej, ale wskazuje prawo właściwe w sprawie spadkowej, obywatel takiego państwa trzeciego zamieszkujący państwo członkowskie związane ową umową bilateralną może dokonać wyboru prawa?

a w szczególności,

- czy umowa bilateralna z państwem trzecim musi wyraźnie wykluczać dokonanie wyboru określonego prawa, a nie jedynie regulować statut spadkowy przy użyciu łączników obiektywnych, aby należało uznać, że jej postanowienia mają pierwszeństwo przed art. 22 rozporządzenia 650/2012?
- czy swoboda wyboru prawa spadkowego i ujednoczenia prawa właściwego poprzez dokonanie wyboru prawa – przynajmniej w zakresie określonym przez prawodawcę Unii w art. 22 rozporządzenia 650/2012 – należy do zasad leżących u podstaw współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych w ramach Unii Europejskiej, które nie mogą zostać naruszone także w wypadku stosowania konwencji bilateralnych z państwami trzecimi mających pierwszeństwo przed rozporządzeniem 650/2012?

⁽¹⁾ Dz. U. 2012, L 201, s. 107

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso Administrativo n.º 1 de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 2 września 2020 r. – UN / Subdelegación del Gobierno en Pontevedra

(Sprawa C-409/20)

(2021/C 53/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso Administrativo n.º 1 de Pontevedra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UN

Druga strona postępowania: Subdelegación del Gobierno en Pontevedra

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 1 i 5 oraz art. 7 ust. 1) należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu [art. 53 ust. 1 lit. a), art. 55 ust. 1 lit. b), art. 57 i art. 28 ust. 3 lit. c) Ley Orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (ustawy organicznej 4/2000 z dnia 11 stycznia 2000 r. o prawach i swobodach cudzoziemców w Hiszpanii oraz o ich integracji społecznej)], zgodnie z którym

cudzoziemcy w przypadku nielegalnego pobytu bez zaistnienia okoliczności obciążających podlegają, w pierwszej kolejności, karze grzywny połączonej z nakazem dobrowolnego powrotu do państwa pochodzenia, a w drugiej kolejności karze wydalenia, jeżeli cudzoziemiec nie ureguluje swojej sytuacji, ani nie powróci dobrowolnie do swego państwa?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 20 października 2020 r. – Alstom Transport SA / Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, Strabag AG – Sucursala București, Swietelsky AG Linz – Sucursala București

(Sprawa C-532/20)

(2021/C 53/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Alstom Transport SA

Druga strona postępowania: Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, Strabag AG – Sucursala București, Swietelsky AG Linz – Sucursala București

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1 akapit trzeci, art. 1 ust. 3 i art. 2c dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (¹) należy interpretować w ten sposób, że termin na wniesienie przez oferenta wybranego w ramach postępowania o udzielenie zamówienia odwołania od decyzji instytucji zamawiającej stwierdzającej dopuszczalność oferty złożonej przez oferenta sklasyfikowanego na niższym miejscu w kolejności oferentów należy obliczać w odniesieniu do dnia, w którym powstaje interes wybranego oferenta w wyniku złożenia przez oferenta, którego oferta nie została wybrana, środka odwoławczego od decyzji stwierdzającej wynik postępowania o udzielenie zamówienia?

(¹) Dyrektywa Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynująca przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. 1992 L 76, s. 14).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 3 listopada 2020 r. – ACC Silicones Ltd. / Bundeszentralamt für Steuern

(Sprawa C-572/20)

(2021/C 53/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ACC Silicones Ltd.

Strona przeciwna: Bundeszentralamt für Steuern

Pytania prejudycjalne

- I. Czy art. 63 TFUE (dawny art. 56 traktatu WE) sprzeciwia się krajowemu przepisowi podatkowemu, takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego, który wymaga od spółki mającej siedzibę za granicą, która otrzymuje dywidendy z tytułu posiadanych udziałów i nie osiąga minimalnego udziału określonego w art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/435/EWG⁽¹⁾ (w wersji zmienionej dyrektywą 2003/123⁽²⁾), aby w celu uzyskania zwrotu podatku od zysków kapitałowych spółka ta przedstawiła dowód w postaci zaświadczenia wydanego przez zagraniczny organ administracji podatkowej, potwierdzającego, że podatek od zysków kapitałowych nie może zostać zaliczony ani u niej ani u jej bezpośrednich lub pośrednich udziałowców, ani nie może zostać odliczony jako koszty operacyjne czy jako koszty uzyskania przychodów oraz potwierdzającego, w jakim zakresie faktycznie nie dokonano zaliczenia, odliczenia lub przeniesienia [na kolejne okresy], jeżeli nie wymaga się takiego dowodu dla celów zwrotu podatku od zysków kapitałowych od spółki mającej siedzibę w kraju w przypadku takiej samej wysokości udziału?
- II. W przypadku gdyby odpowiedź na pytanie pierwsze była przecząca:

Czy zasada proporcjonalności i zasada *effet utile* stoją na przeszkodzie wymogowi przedstawienia zaświadczenia, o którym mowa w pytaniu pierwszym powyżej, jeżeli przedstawienie tego zaświadczenia przez mający siedzibę za granicą podmiot pobierający dywidendy z tzw. udziałów w wolnym obrocie jest faktycznie niemożliwe?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (90/435/EWG) (Dz.U. 1990, L 225, s. 6).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2003/123/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. zmieniająca dyrektywę 90/435/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. 2004, L 7, s. 41).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 5 listopada 2020 r. – SC Cridar Cons SRL / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca

(Sprawa C-582/20)

(2021/C 53/23)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Cridar Cons SRL

Strona przeciwna: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają organom podatkowym – po wydaniu przez nie decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego, w której odmówiono przyznania prawa do odliczenia VAT naliczonego – zawieszenie rozpatrywania zażalenia w oczekiwaniu na zakończenie postępowania karnego mogącego dostarczyć innych obiektywnych wskazówek co do udziału podatnika w oszustwie podatkowym?

- 2) Czy odpowiedź Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na poprzednie pytanie byłaby inna, jeżeli w okresie zawieszenia rozpatrywania zażalenia podatnik mógłby skorzystać ze środków tymczasowych prowadzących do zawieszenia skutków odmowy prawa do odliczenia VAT?

(¹) Dz.U. 2006 L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid (Hiszpania) w dniu 5 listopada 2020 r. – BFF Finance Iberia S.A.U. / Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

(Sprawa C-585/20)

(2021/C 53/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BFF Finance Iberia S.A.U.

Strona przeciwna: Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

Pytania prejudycjalne

Mając na uwadze przepisy art. 4 ust. 1, art. 6 i 7 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/7/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (¹):

- 1) Czy art. 6 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w każdym przypadku kwotę 40 EUR nalicza się za każdą fakturę pod warunkiem, że wierzyciel wyszczególnił faktury w swoim roszczeniu na drodze administracyjnej i sądowej, czy też kwotę 40 EUR należy liczyć od każdej poszczegółnej faktury w każdym przypadku, nawet jeśli przedstawiono roszczenia w łącznej i ogólnej [kwocie]?
- 2) Jak należy interpretować art. 198 ust. 4 ustawy 9/2017 ustanawiający 60-dniowy termin płatności w każdym przypadku i dla wszystkich umów, przewidując początkowy termin 30 dni na zatwierdzenie i dodatkowe 30 dni na dokonanie płatności [OR 12] w przypadku, gdy art. [motyw] 23 dyrektywy stanowi, co następuje:

„Długie terminy płatności i opóźnienia w płatnościach ze strony organów publicznych za towary i usługi prowadzą do nieuzasadnionych kosztów dla przedsiębiorstw. W związku z powyższym należy wprowadzić szczegółowe przepisy dotyczące transakcji handlowych związanych z dostawą towarów lub świadczeniem usług przez przedsiębiorstwa dla organów publicznych, które powinny przewidywać w szczególności terminy płatności nieprzekraczające co do zasady 30 dni kalendarzowych, chyba że umowa wyraźnie stanowi inaczej, i pod warunkiem że jest to obiektywnie uzasadnione szczególnym charakterem lub szczególnymi elementami umowy, ale w żadnym razie nieprzekraczające 60 dni kalendarzowych”[?]

- 3) Jak należy interpretować art. 2 dyrektywy? Czy wykładnia dyrektywy pozwala uznać, że w podstawie obliczenia odsetek za opóźnienia w płatnościach, które ta sama dyrektywa przyznaje, uwzględnia się VAT należny od wykonanej usługi, którego kwota jest ujęta na fakturze? Czy też konieczne jest rozróżnienie i określenie, w którym momencie wykonawca dokonuje odprowadzenia podatku do organu podatkowego?

(¹) Dz.U. 2011, L 48, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover (Niemcy) w dniu 10 listopada 2020 r. – Landkreis Northeim / Daimler AG

(Sprawa C-588/20)

(2021/C 53/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Landkreis Northeim

Strona pozwana: Daimler AG

Uczestnicy: Iveco Magirus AG, MAN SE, MAN Truck & Bus SE, MAN Truck & Bus Deutschland GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy decyzję Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2016 r. (¹) wydaną w postępowaniu przewidzianym w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 53 Porozumienia EOG (sprawa AT.39824 – Samochody ciężarowe) należy interpretować w ten sposób, że zawarte w niej ustalenia dotyczą również pojazdów specjalnych/specjalistycznych, w szczególności śmieciarek?

(¹) Notyfikowana jako dokument nr C(2016) 4673 final, streszczenie w Dz.U. 2017, C 108, s. 6.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 listopada 2020 r. – Interporto di Trieste SpA / Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

(Sprawa C-608/20)

(2021/C 53/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Interporto di Trieste SpA

Strona przeciwna: Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak ten, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3 decreto-legge (dekretu z mocą ustawy) nr 91/2014, w brzmieniu nadanym ustawą nr 116/2014, który w znaczący sposób ogranicza lub opóźnia wypłatę zachęt przyznanych już z mocy prawa i określonych na podstawie specjalnych umów zawartych przez producentów energii elektrycznej pochodzącej z konwersji fotowoltaicznej z Gestore dei servizi energetici s.p.a., spółką publiczną odpowiedzialną za to zadanie;

w szczególności, czy taki przepis krajowy jest zgodny z ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej: zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadą pewności prawa, zasadą lojalnej współpracy, i zasadą skuteczności; z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; z dyrektywą 2009/28/WE⁽¹⁾ i przewidzianym tam uregulowaniem systemów wsparcia; z art. 216 ust. 2, TFUE, w szczególności w związku z Traktatem w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 listopada 2020 r. – SoeliaSpA / Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

(Sprawa C-609/20)

(2021/C 53/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Soelia SpA

Strona przeciwna: Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak ten, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3 decreto-legge (dekretu z mocą ustawy) nr 91/2014, w brzmieniu nadanym ustawą nr 116/2014, który w znaczący sposób ogranicza lub opóźnia wypłatę zachęt przyznanych już z mocy prawa i określonych na podstawie specjalnych umów zawartych przez producentów energii elektrycznej pochodzącej z konwersji fotowoltaicznej z Gestore dei servizi energetici s.p.a., spółką publiczną odpowiedzialną za to zadanie;

w szczególności, czy taki przepis krajowy jest zgodny z ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej: zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadą pewności prawa, zasadą lojalnej współpracy, i zasadą skuteczności; z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; z dyrektywą 2009/28/WE⁽¹⁾ i przewidzianym tam uregulowaniem systemów wsparcia; z art. 216 ust. 2, TFUE, w szczególności w związku z Traktatem w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 listopada 2020 r. – Cosilt – Consorzio per lo sviluppo economico locale di Tolmezzo / Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

(Sprawa C-610/20)

(2021/C 53/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cosilt – Consorzio per lo sviluppo economico locale di Tolmezzo

Strona przeciwna: Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak ten, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3 decreto-legge (dekretu z mocą ustawy) nr 91/2014, w brzmieniu nadanym ustawą nr 116/2014, który w znaczący sposób ogranicza lub opóźnia wypłatę zachęt przyznanych już z mocy prawa i określonych na podstawie specjalnych umów zawartych przez producentów energii elektrycznej pochodzącej z konwersji fotowoltaicznej z Gestore dei servizi energetici s.p.a., spółką publiczną odpowiedzialną za to zadanie;

w szczególności, czy taki przepis krajowy jest zgodny z ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej: zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadą pewności prawa, zasadą lojalnej współpracy, i zasadą skuteczności; z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; z dyrektywą 2009/28/WE⁽¹⁾ i przewidzianym tam uregulowaniem systemów wsparcia; z art. 216 ust. 2, TFUE, w szczególności w związku z Traktatem w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 listopada 2020 r. – Cosilt – Consorzio per lo sviluppo economico locale di Tolmezzo / Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

(Sprawa C-611/20)

(2021/C 53/29)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cosilt – Consorzio per lo sviluppo economico locale di Tolmezzo

Strona przeciwna: Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak ten, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3 decreto-legge (dekretu z mocą ustawy) nr 91/2014, w brzmieniu nadanym ustawą nr 116/2014, który w znaczący sposób ogranicza lub opóźnia wypłatę zachęt przyznanych już z mocy prawa i określonych na podstawie specjalnych umów zawartych przez producentów energii elektrycznej pochodzącej z konwersji fotowoltaicznej z Gestore dei servizi energetici s.p.a., spółką publiczną odpowiedzialną za to zadanie;

w szczególności, czy taki przepis krajowy jest zgodny z ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej: zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadą pewności prawa, zasadą lojalnej współpracy, i zasadą skuteczności; z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; z dyrektywą 2009/28/WE⁽¹⁾ i przewidzianym tam uregulowaniem systemów wsparcia; z art. 216 ust. 2, TFUE, w szczególności w związku z Traktatem w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj (Rumunia)
w dniu 17 listopada 2020 r. – THappy Education SRL / Direcția Generală Regională a Finanțelor
Publice Cluj-Napoca, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj**

(Sprawa C-612/20)

(2021/C 53/30)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: THappy Education SRL

Druga strona postępowania: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 132 ust. 1 lit. i), art. 133 i art. 134 dyrektywy Rady 2006/112 z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że usługi edukacyjne, takie jak te zawarte w narodowym programie „Școala după școală” [„Szkoła po szkole”], mogą być objęte pojęciem „usług ściśle związanych z kształceniem powszechnym”, jeżeli są one świadczone w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym przez podmiot prywatny w celach handlowych i w przypadku braku umowy o partnerstwie zawartej z placówką edukacyjną?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy uznanie skarżącej za „instytucję, której cele są podobne”, w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. i) dyrektywy Rady 2006/112 z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej może wynikać z krajowych przepisów ustawowych dotyczących wydania zezwolenia na działalność określoną kodem CAEN 8559 – „Inne formy nauczania (gdzie indziej niesklasyfikowane)” przez Oficiul Național al Registrului Comerțului (krajowy rejestr handlowy) oraz w odniesieniu do okoliczności, że działalność edukacyjna taka jak „Szkoła po szkole”, która ma na celu zapobieganie zjawisku wczesnego i przedwczesnego kończenia nauki, poprawę efektów kształcenia, nadrobienie zaległości w nauce, przyspieszone nauczanie, rozwój osobisty i integrację społeczną, leży w interesie publicznym?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches
Oberlandesgericht (Niemcy) w dniu 20 listopada 2020 r. – T.N., N.N. / E.G.**

(Sprawa C-617/20)

(2021/C 53/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: T.N., N.N.

Wnioskodawca: E.G.

Pytania prejudycjalne

W przedmiocie wykładni art. 13 i 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego⁽¹⁾ przedkłada się następujące pytania:

- 1) Czy oświadczenie o odrzuceniu spadku złożone przez spadkobiercę w sądzie państwa członkowskiego właściwym dla jego miejsca zwykłego pobytu, zgodnie z mającymi tam zastosowanie wymogami formalnymi, zastępuje oświadczenie o odrzuceniu spadku, które należy złożyć w sądzie innego państwa członkowskiego właściwym w sprawie o nabycie spadku, w taki sposób, że uznaje się je za skutecznie złożone w chwili złożenia tego [pierwszego] oświadczenia (substytucja)?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy poza złożeniem oświadczenia w przepisanej prawem formie w sądzie właściwym dla miejsca zwykłego pobytu osoby składającej oświadczenie o odrzuceniu spadku, jest konieczne dla skuteczności tego oświadczenia, by składająca je osoba powiadomiła o złożeniu oświadczenia sąd właściwy w sprawie nabycia spadku?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie w pkt 1 i odpowiedzi twierdzącej na pytanie w pkt 2:
 - a. Czy dla skuteczności oświadczenia o odrzuceniu spadku, w szczególności dla dochowania terminów na złożenie tego oświadczenia obowiązujących w miejscu jego złożenia, konieczne jest, aby pisma do sądu właściwego w sprawie nabycia spadku były sporządzone w języku obowiązującym w miejscu, gdzie ten sąd się znajduje?
 - b. Czy dla skuteczności oświadczenia o odrzuceniu spadku, w szczególności dla zachowania terminów przewidzianych na złożenie tego oświadczenia obowiązujących w miejscu jego złożenia, konieczne jest przekazanie sądowi właściwemu w sprawie nabycia spadku przez sąd właściwy ze względu na miejsce zwykłego pobytu składającego oświadczenie oryginału dokumentów wystawionych w związku z odrzuceniem spadku wraz z tłumaczeniem?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012 L 201, s. 107.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta
förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 25 listopada 2020 r. – Skatteverket / DSAB Destination
Stockholm AB**

(Sprawa C-637/20)

(2021/C 53/32)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie i druga strona postępowania: Skatteverket

Druga strona postępowania i strona wnosząca odwołanie: DSAB Destination Stockholm AB

Pytania prejudycjalne

Czy art. 30a dyrektywy VAT ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że karta, taka jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, która przyznaje jej posiadaczowi prawo do korzystania z określonych usług w określonym miejscu przez ograniczony czas i do określonej wartości, stanowi bon oraz czy w takich okolicznościach stanowi ona bon różnego przeznaczenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1) zmieniona dyrektywą Rady (UE) 2016/1065 z dnia 27 czerwca 2016 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do bonów na towary lub usługi (Dz.U. 2016, L 177, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Överklagandenämnden för studiestöd (Szwecja) w dniu 25 november 2020 r. – MCM / Centrala studiestödsnämnden

(Sprawa C-638/20)

(2021/C 53/33)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Överklagandenämnden för studiestöd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MCM

Strona przeciwna: Centrala studiestödsnämnden

Pytania prejudycjalne

Czy niezależnie od art. 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia [nr] 492/2011 ⁽¹⁾ państwo członkowskie (państwo członkowskie pochodzenia) może, w celu zagwarantowania swoich interesów finansowych, ustanowić wymóg, zgodnie z którym, aby dziecko pracownika migrującego powracającego do swego państwa pochodzenia mogło uzyskać pomoc finansową na kształcenie na uczelni wyższej za granicą w innym państwie członkowskim Unii, w którym wcześniej pracował rodzic tego dziecka (przyjmujące państwo członkowskie), dziecko to musi posiadać związek z państwem członkowskim pochodzenia w sytuacji, gdy:

- i. po powrocie z przyjmującego państwa członkowskiego rodzic dziecka mieszka i pracuje w państwie członkowskim pochodzenia od co najmniej ośmiu lat;
- ii. dziecko nie towarzyszyło rodzicowi w powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia, ale od urodzenia zamieszkuje w przyjmującym państwie członkowskim, oraz
- iii. państwo członkowskie pochodzenia ustanawia ten sam wymóg związku ze społeczeństwem krajowym dla innych swych obywateli, którzy nie spełniają wymogu zamieszkania i którzy ubiegają się o pomoc finansową dla studentów na kształcenie na uczelni wyższej za granicą w innym państwie Unii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141 2011, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Poznaniu (Polska) w dniu 26 listopada 2020 r. – W. J. przeciwko L. J. et J. J. reprezentowanym przez przedstawicielkę ustawową A. P.

(Sprawa C-644/20)

(2021/C 53/34)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Poznaniu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: W. J.

Strona pozwana: L. J. et J. J. reprezentowani przez przedstawicielkę ustawową A. P.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 1 i 2 Protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych, zatwierdzonego w imieniu Wspólnoty Europejskiej, decyzją Rady 2009/941/WE z dnia 30 listopada 2009 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wierzyciel będący dzieckiem może uzyskać nowe miejsce zwykłego pobytu w państwie, w którym został bezprawnie zatrzymany, w przypadku nakazania przez sąd powrotu wierzyciela do państwa, w którym miał zwykły pobyt bezpośrednio przed bezprawnym zatrzymaniem?

⁽¹⁾ Dz. U. 2009, L 331, s. 17

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 1 grudnia 2020 r. – V A, Z A / TP

(Sprawa C-645/20)

(2021/C 53/35)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strony wnoszące kasację: V A, Z A

Druga strona postępowania: TP

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy miejsce zwykłego pobytu zmarłego w chwili jego śmierci nie znajduje się w państwie członkowskim, sąd państwa członkowskiego, w którym miejsce zwykłego pobytu zmarłego nie zostało określone, ale który stwierdza, że ów zmarły miał obywatelstwo tego państwa oraz posiadał w nim majątek, powinien z urzędu badać swoją jurysdykcję dodatkową, o której mowa w tym przepisie?"

⁽¹⁾ Dz. U. 2012, L 201, s. 107.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 1 grudnia 2020 r. – XG /
Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-647/20)

(2021/C 53/36)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XG.

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira.

Pytania prejudycjalne

Czy zyski kapitałowe osiągnięte z transakcji dotyczącej nieruchomości, która polegała na sprzedaży nieruchomości nabytej przez portugalskiego obywatela niebędącego rezydentem Unii Europejskiej, mogą zostać opodatkowane według systemu dyskryminującego w wyższej kwocie w stosunku do podatników będących rezydentami, którzy korzystają z 50 % obniżenia zysku kapitałowego będącego podstawą obliczenia podatku dochodowego, na mocy art. 65 ust. 1 lit. a) TFUE?

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Słowacka

(Sprawa C-683/20)

(2021/C 53/37)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lindenthal, M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Słowacka naruszyła art. 8 ust. 2 i art. 10 ust. 2 w związku z załącznikiem VI do dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku⁽¹⁾ poprzez niesporządzenie planów działań i nieprzekazanie Komisji streszczeń planów działań dla 445 głównych odcinków drogowych;
- stwierdzenie, że Republika Słowacka naruszyła art. 8 ust. 2 i art. 10 ust. 2 w związku z załącznikiem VI do dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku poprzez niesporządzenie planów działań i nieprzekazanie Komisji streszczeń planów działań dla 16 głównych odcinków kolejowych i
- obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku Republika Słowacka powinna była zapewnić sporządzenie planów działań dla głównych odcinków drogowych (drogi, którymi przejeżdża rocznie ponad trzy miliony pojazdów) i głównych odcinków kolejowych (linie kolejowe, po których przejeżdża rocznie ponad 30 000 składów pociągów) na swoim terytorium w terminie do dnia 18 lipca 2013 r. Na podstawie art. 10 ust. 2 w związku z załącznikiem VI do tej dyrektywy Republika Słowacka powinna była następnie zapewnić przekazanie streszczeń planów działań do Komisji w terminie do dnia 18 stycznia 2014 r.

Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy i art. 10 ust. 2 dyrektywy w związku z załącznikiem VI do dyrektywy w odniesieniu do 445 głównych odcinków drogowych i 16 głównych odcinków kolejowych, o których wcześniej powiadomiła Komisję.

(¹) Dz.U. 2002, L 189, s. 12; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 7, s. 101.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-692/20)

(2021/C 53/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Armenia, P.-J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podjąwszy działań koniecznych w celu wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-503/17, Komisja/Zjednoczone Królestwo, EU:C:2018:831, Zjednoczone Królestwo nie wypełniło zobowiązań ciążących na tym państwie na podstawie art. 260 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 127 i 131 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (¹);
- nakazanie Zjednoczonemu Królestwu, na podstawie art. 260 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 127 i 131 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, zapłaty na rzecz Komisji;
- kary w wysokości 268 878,50 EUR dziennie od dnia wydania wyroku w niniejszym postępowaniu do dnia, w którym Zjednoczone Królestwo wykona wyrok w sprawie C-503/17;
- ryczałtu w wysokości 35 873,20 EUR pomnożonego przez liczbę dni od daty wydania wyroku w sprawie C-503/17 do dnia, w którym Zjednoczone Królestwo wykona ten wyrok lub do dnia wydania wyroku w niniejszym postępowaniu, którakolwiek z tych dat okaże się wcześniejsza, przy czym minimalna wysokość ryczałtu to 8 901 000 EUR;
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W wyroku w sprawie C-503/17, Komisja/Zjednoczone Królestwo, EU:C:2018:831, Trybunał uznał, że nie cofnąwszy uprawnienia do stosowania banderolowanego paliwa do celów tankowania prywatnej rekreacyjnej jednostki pływającej, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie dyrektywy Rady, ⁽¹⁾ 95/60/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie banderolowania olejów napędowych i nafty. Ponieważ Zjednoczone Królestwo nie podjęło działań koniecznych do wykonania tego wyroku, Komisja postanowiła wnieść sprawę do Trybunału.

W skardze Komisja proponuje, na podstawie art. 260 TFUE w związku z art. 127 i 131 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, aby Trybunał nałożył na Zjednoczone Królestwo karę w wysokości 268 878,50 EUR dziennie od dnia wydania wyroku w niniejszym postępowaniu do dnia, w którym Zjednoczone Królestwo wykona wyrok w sprawie C-503/17, oraz ryczałt w wysokości 35 873,20 EUR pomnożonego przez liczbę dni od daty wydania wyroku w sprawie C-503/17 do dnia, w którym Zjednoczone Królestwo wykona ten wyrok lub do dnia wydania wyroku w niniejszym postępowaniu, którakolwiek z tych dat okaże się wcześniejsza, przy czym minimalna wysokość ryczałtu to 8 901 000 EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, C 384 I, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1995, L 291, s. 46.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – VP/ Cedefop

(Sprawa T-187/18) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wniosek o przedłużenie umowy o pracę na czas nieokreślony – Decyzja o nieprzedłużeniu – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 26 regulaminu pracowniczego – Odpowiedzialność – Szkoda majątkowa – Krzywda]

(2021/C 53/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VP (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (przedstawiele: M. Brugia, pełnomocnik, wspierana przez adwokatów T. Bontincka i A. Guillerme)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie mające na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Cedefop z dnia 12 maja 2017 r. o nieprzedłużeniu na czas nieokreślony zawartej przez skarżącą umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego oraz w razie potrzeby decyzji z dnia 1 grudnia 2017 r. o oddaleniu zażalenia z dnia 9 sierpnia 2017 r. na decyzję z dnia 12 maja 2017 r., a po drugie, naprawienie szkody majątkowej i krzywdy, których skarżąca miała doznać wskutek tych decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) z dnia 12 maja 2017 r. o nieprzedłużeniu zawartej przez VP umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 1 grudnia 2017 r. o oddaleniu zażalenia wniesionego przez VP.
- 3) Cedefop zapłaci 30 000 EUR tytułem odszkodowania za szkodę majątkową wyrządzoną VP.
- 4) Cedefop zapłaci 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną VP.
- 5) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 6) Cedefop zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 14.5.2018.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – PlasticsEurope / ECHA(Sprawa T-207/18) ⁽¹⁾

[REACH – Ustalenie listy substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Uzupełnienie wpisu dotyczącego substancji bisfenol A na tej liście – Artykuły 57 i 59 rozporządzenia nr 1907/2006 – Oczywisty błąd w ocenie – Podejście oparte na mocy dowodowej przedstawionych dowodów – Badania rozpoznawcze – Zastosowania w charakterze półproduktu – Proporcjonalność]

(2021/C 53/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PlasticsEurope (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci R. Cana, E. Mullier i F. Mattioli)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: M. Heikkilä, W. Broere i C. Buchanan, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller, D. Klebs i S. Heimerl, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: A.-L. Desjonquères, J. Traband, E. Leclerc i W. Zemanta, pełnomocnicy), ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat P. Kirch)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji ECHA ED/01/2018 z dnia 3 stycznia 2018 r., na mocy której istniejący wpis substancji bisfenol A na listę substancji zidentyfikowanych w celu ewentualnego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 136, s. 3), zgodnie z art. 59 tego rozporządzenia, został uzupełniony w ten sposób, że bisfenol A został zidentyfikowany również jako substancja zaburzająca gospodarkę hormonalną i powodująca prawdopodobne poważne skutki dla środowiska dające powody do obaw równoważnych obawom stwarzanym przez pozostałe substancje wymienione w art. 57 lit. a)–e) wspomnianego rozporządzenia, w rozumieniu art. 57 lit. f) tego rozporządzenia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PlasticsEurope pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA) i przez ClientEarth.
- 3) Republika Federalna Niemiec i Republika Francuska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – VW / Komisja(Sprawa T-243/18) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Żyjący małżonek – Renta rodzinna – Artykuły 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego – Przesłanki kwalifikujące – Czas trwania małżeństwa – Zarzut niezgodności z prawem – Równość traktowania – Zasada proporcjonalności]

(2021/C 53/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VW (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin i L. Vernier, pełnomocnicy)

Interwenienci, popierający stronę pozwaną: Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Boytha i J. Steele, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 czerwca 2017 r. oddalającej wniosek skarżącej o przyznanie renty rodzinnej oraz, w razie potrzeby, decyzji oddalającej zażalenie na tę decyzję z dnia 19 stycznia 2018 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 czerwca 2017 r. oddalającej wniosek VW o przyznanie renty rodzinnej.
- 2) Komisja pokrywa, poza własnymi kosztami postępowania, koszty VW.
- 3) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 2.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – American Airlines/Komisja(Sprawa T-430/18) ⁽¹⁾

[Konkurencja – Koncentracje – Rynek transportu lotniczego – Decyzja uznająca koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG – Zobowiązania – Decyzja przyznająca prawa nabyte – Naruszenie prawa – Pojęcie „właściwego wykorzystania”]

(2021/C 53/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: American Airlines, Inc. (Fort Worth, Teksas, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: J.-P. Poitras, solicitor, adwokaci J. Ruiz Calzado i J. Wileur)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Franchoo, H. Leupold i L. Wildpanner, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Delta Air Lines, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Demetriou, QC, adwokaci C. Angeli i I. Giles)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2018) 2788 final z dnia 30 kwietnia 2018 r. przyznającej Delta Air Lines prawa nabyte (sprawa M.6607 – US Airways/American Airlines).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) American Airlines, Inc. pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Delta Air Lines, Inc. pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 319 z 10.9.2018.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Pareto Trading/EUIPO – Bikor i Bikor Professional Color Cosmetics (BIKOR EGYPTIAN EARTH)

(Sprawa T-438/18) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny uniijny znak towarowy BIKOR EGYPTIAN EARTH – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Zła wiara – Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 53/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pareto Trading Co., Inc. (Carlstadt, New Jersey, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci I. Sempere Massa, C. Martínez-Tercero Molina i V. Balaguer Fuentes)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Gája, H. O'Neill, V. Ruzek i S. Hanne, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Elżbieta Korbut Bikor (Gdańsk, Polska), Bikor Professional Color Cosmetics Małgorzata Wedekind (Gdańsk)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 kwietnia 2018 r. (sprawa R 1826/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Pareto Trading, z jednej strony, a E. Bikor i Bikor Professional Color Cosmetics Małgorzata Wedekind, z drugiej strony.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Pareto Trading Co., Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 319 z 10.9.2018.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – 3V Sigma / ECHA(Sprawa T-176/19) ⁽¹⁾

[REACH – Ocena substancji – Uvasorb HEB – Decyzja, w której ECHA żąda dodatkowych informacji – Artykuł 46 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Żądanie mające na celu identyfikację ewentualnych produktów przetworzenia lub rozpadu substancji – Proporcjonalność – Konieczność przeprowadzenia żadanego badania dodatkowego – Odpowiednie warunki i warunki realistyczne – Temperatura badania – Oczywisty błąd w ocenie]

(2021/C 53/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 3V Sigma SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: C. Bryant, S. Hainsworth, solicitors i adwokat D. Anderson)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: A. Hautamäki, J. Alaranta i W. Broere, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller, D. Klebs i S. Heimerl, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Izby Odwoławczej ECHA A-004-2017 z dnia 15 stycznia 2019 r. w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie strony skarżącej od decyzji ECHA z dnia 20 grudnia 2016 r., w której zażądano dodatkowych informacji dotyczących substancji uvasorb HEB i wyznaczono termin przedstawienia tych informacji na dzień 22 października 2020 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) 3V Sigma pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA), w tym również te poniesione w związku z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.
- 3) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 172 z 20.5.2019.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Azarov / Rada(Sprawa T-286/19) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Spoczywający na Radzie obowiązek zweryfikowania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej]

(2021/C 53/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mykola Yanovych Azarov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: G. Lansky i A. Egger, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Van Blaaderen i P. Mahnič, pełnomocnicy)

Przedmiot

Sformułowane na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 7) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 1) w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie owe środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim nazwisko Mykoli Yanovycha Azarova zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie owe środki ograniczające.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 213 z 24.6.2019.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – H.R. Participations / EUIPO – Hottinger Investment Management (JCE HOTTINGUER)

(Sprawa T-535/19) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy JCE HOTTINGUER – Wcześniejszy niezarejestrowany krajowy znak towarowy HOTTINGER – Względna podstawa odmowy rejestracji – Odesłanie do prawa krajowego, któremu podlega wcześniejszy znak towarowy – Istniejące w systemie common law powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy (action for passing off) – Artykuł 8 ust. 4 i art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie, odpowiednio, art. 8 ust. 4 i art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 53/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: H.R. Participations SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci P. Wilhelm, J. Rossi, E. Dumur i G. Hadot-Pericard)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Crespo Carrillo i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Hottinger Investment Management Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: W. Sander, solicitor, i M. Beebe, barrister)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 maja 2019 r. (sprawa R 2078/2018-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Hottinger Investment Management a H.R. Participations.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) H.R. Participations SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 312 z 16.9.2019.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Cinkciarz.pl / EUIPO (€\$)

(Sprawa T-665/19) (¹)

*[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego €\$ –
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Obowiązek uzasadnienia – Brak charakteru odróżniającego –
Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Obowiązek uzasadnienia]*

(2021/C 53/47)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Cinkciarz.pl sp. z o.o. (Zielona Góra, Polska) (przedstawiciele: E. Skrzydło-Tefelska, radca prawny, i K. Gajek, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 lipca 2019 r. (sprawa R 1 345/2018-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego €\$ jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Cinkciarz.pl sp. z o.o. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – HA / Komisja

(Sprawa T-736/19) (¹)

*[Służba publiczna – Urzędnicy – Zwrot kosztów leczenia – Maksymalna kwota zwrotu na aparaty do
leczenia bezdechu sennego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Brak aktu wyłącznie potwierdzającego –
Interes prawny – Dopuszczalność – Wspólne przepisy dotyczące ubezpieczenia zdrowotnego urzędników –
Ogólne przepisy wykonawcze]*

(2021/C 53/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HA (przedstawiciel: adwokat S. Kreicher)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr, A.-C. Simon i M. Brauhoff, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ustalającej maksymalną kwotę zwrotu kosztów za najem aparatu medycznego w okresie od dnia 1 marca 2019 r. do dnia 29 lutego 2024 r. na kwotę 3 100 EUR.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 stycznia 2019 r. ustalającej maksymalną kwotę zwrotu kosztów za najem aparatu medycznego w okresie od dnia 1 marca 2019 r. do dnia 29 lutego 2024 r. na kwotę 3 100 EUR oraz decyzji Komisji z dnia 13 sierpnia 2019 r. oddalającej zażalenie złożone na ww. decyzję.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 432 z 23.12.2019.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Alkemie Group/EUIPO – Mann & Schröder (ALKEMIE)

(Sprawa T-859/19) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ALKEMIE – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Alkmene – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2021/C 53/49)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Alkemie Group sp. z o. o. (Gdynia, Polska) (przedstawiciel: adwokat A. Korbela)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Mann & Schröder GmbH (Siegelbach, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 września 2019 r. (sprawa R 2230/2018-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Mann & Schröder a Alkemie Group.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 16 września 2019 r. (sprawa R 2230/2018 2) w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie Alkemie Group sp. z o.o. w odniesieniu do „suplementów diety” należących do klasy 5.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Alkemie Group / EUIPO – Mann & Schröder (ALKEMIE)(Sprawa T-860/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ALKEMIE – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Alkmene – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2021/C 53/50)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Alkemie Group sp. z o. o. (Gdynia, Polska) (przedstawiciel: adwokat A. Korbela)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Mann & Schröder GmbH (Siegelbach, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 września 2019 r. (sprawa R 2231/2018-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Mann & Schröder a Alkemie Group.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 16 września 2019 r. (sprawa R 2231/2018 2) w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie Alkemie Group sp. z o.o. w odniesieniu do „suplementów diety” należących do klasy 5.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Production Christian Gallimard / EUIPO – Éditions Gallimard (PCG CALLIGRAM CHRISTIAN GALLIMARD)(Sprawa T-863/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PCG CALLIGRAM CHRISTIAN GALLIMARD – Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe GALLIMARD – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Porównanie konceptualne – Nazwiska patronimiczne – Niezależna pozycja odróżniająca – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2021/C 53/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Production Christian Gallimard (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Dreyfuss-Bechmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: V. Ruzek, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Éditions Gallimard la nouvelle revue française éditions de la nouvelle revue française SA (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci J.-A. Bénazéraf i Y. Diringer)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 października 2019 r. (sprawa R 2316/2018-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Éditions Gallimard la nouvelle revue française éditions de la nouvelle revue française a Production Christian Gallimard.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Production Christian Gallimard pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) Éditions Gallimard la nouvelle revue française éditions de la nouvelle revue française SA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 24.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Gustopharma Consumer Health/EUIPO – Helixor Heilmittel (HELIX ELIXIR)

(Sprawa T-883/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego HELIX ELIXIR – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy HELIXOR – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2021/C 53/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gustopharma Consumer Health, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci A. Gómez López i J. Mora Cortés)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: L. Rampini i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Helixor Heilmittel GmbH (Rosenfeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Klink)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 października 2019 r. (sprawa R 100/2019-1), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Helixor Heilmittel a Gustopharma Consumer Health.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Gustopharma Consumer Health, SL, zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2020 r. – La Quadrature du Net i in. / Komisja

(Sprawa T-738/16) (¹)

[Przestrzeń wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Przekazywanie danych osobowych do Stanów Zjednoczonych – Stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu – Następcza bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]

(2021/C 53/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: La Quadrature du Net (Paryż, Francja), French Data Network (Amiens, Francja), Fédération des fournisseurs d'accès à Internet associatifs (Fédération FDN) (Amiens) (przedstawiciel: adwokat A. Fitzjean O. Cobhthaigh)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Kranenborg i D. Nardi, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat F.-P. Lani)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil i O. Serdula, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: S. Eisenberg, S. Heimerl, D. Klebs i J. Möller, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: E. Armoët i E. de Moustier, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman i C. Schillemans, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Brandon, pełnomocnik, wspierany przez J. Holmesa, QC), Stany Zjednoczone (przedstawiciele: H. Viaene, C. Evrard, E. Valgaeren, P. Wytinck, adwokaci, S. Kingston i E. Barrington, SC), Digitaleurope (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: J. Cahir, V. Power, solicitors, i M. Gray, SC), Microsoft Corp. (Redmond, Waszyngton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci J. Bourgeois i M. Meulenbelt), BSA Business Software Alliance, Inc. (Waszyngton, D.C., Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci B. Van Vooren i K. Van Quathem)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/1250 z dnia 12 lipca 2016 r. przyjętej na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE-USA (Dz.U. 2016, L 207, s. 1).

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie rozpatrywanej skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Quadrature du Net, French Data Network i Fédération des fournisseurs d'accès à Internet associatifs (Fédération FDN).

- 3) Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Stany Zjednoczone, Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir), Digitaleurope, Microsoft Corp. i BSA Business Software Alliance, Inc., pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Universität Bremen / REA

(Sprawa T-660/19) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Projekt subwencji – Program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji „Horizon 2020” – Zaproszenie do składania wniosków H2020-SC6-Governance-2019 – Decyzja REA dotycząca odrzucenia wniosku – Brak reprezentowania przez adwokata – Oczywista niedopuszczalność skargi]

(2021/C 53/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Universität Bremen (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: C. Schmid, profesor uniwersytecki)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (przedstawiciele: S. Payan-Lagrou i V. Canetti, pełnomocnicy, wspierani przez R. van der Houta i C. Wagnera, avocats)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji REA z dnia 16 lipca 2019 r. Ares(2019) 4590599, odrzucającej przedstawiony przez skarżącą wniosek w ramach zaproszenia do składania wniosków H2020-SC6-Governance-2019.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Universität Bremen pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Agencję Wykonawczą ds. Badań Naukowych (REA).

(¹) Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2020 r. – Junqueras i Vies / Parlement

(Sprawa T-24/20) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Członek Parlamentu – Przywileje i immunitety – Ogłoszenie przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego o stwierdzeniu, że mandat posła do Parlamentu Europejskiego jest wakujący – Wniosek o zainicjowanie działań w trybie pilnym w celu utrzymania immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego – Akty niepodlegające zaskarżeniu – Niedopuszczalność]

(2021/C 53/55)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Oriol Junqueras i Vies (Sant Joan de Vilatorrada, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Van den Eynde Adroer)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, N. Görlitz i C. Burgos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, stwierdzenia, że mandat skarżącego jest wakujący od dnia 3 stycznia 2020 r., ogłoszonego przez przewodniczącego Parlamentu na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 stycznia 2020 r., a po drugie, zarzucanego oddalenia przez niego wniosku o zainicjowanie w trybie pilnym działań zmierzających do utrzymania immunitetu skarżącego, złożonego w dniu 20 grudnia 2019 r. w jego imieniu przez D. Ribę i Giner, posłanki do Parlamentu Europejskiego, na podstawie art. 8 regulaminu Parlamentu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie wniosku Królestwa Hiszpanii o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Oriol Junqueras i Vies zostaje obciążony kosztami, w tym kosztami poniesionymi w sprawie T-24/20 R.
- 4) Królestwo Hiszpanii pokrywa koszty związane ze swoim wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2020 r. – ClientEarth / Komisja

(Sprawa T-255/20) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Dostęp do dokumentów – Komitologia – Komitet Techniczny ds. Pojazdów Silnikowych – Porządek obrad 79. posiedzenia komitetu – Prawo do informacji obowiązujące w państwach członkowskich Unii w odniesieniu do emisji spalin z samochodów osobowych i lekkich pojazdów dostawczych – Dorozumiana odmowa dostępu – Wyrażna decyzja wydana po wniesieniu skargi – Umorzenie postępowania]

(2021/C 53/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth AISBL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: F. Logue, solicitor, i J. Kenny, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Delaude, C. Ehrbar i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji z dnia 26 lutego 2020 r. odmawiającej dostępu do pewnych fragmentów protokołu z 79. posiedzenia Komitetu Technicznego ds. Pojazdów Silnikowych, zwołanego w Brukseli w dniu 12 lutego 2019 r.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 27.7.2020

Postanowienie Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – Bonicelli / Wspólne Przedsięwzięcie Fusion for Energy

(Sprawa T-520/20) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Postępowanie w sprawie awansu 2019 – Decyzja o nieawansowaniu – Zastąpienie zaskarżonego aktu w toku postępowania – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]

(2021/C 53/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tullio Bonicelli (Badalona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat N. Lhoëst)

Strona pozwana: Europejskie Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Programu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej (przedstawiciel: G. T. Poszler, pełnomocnik)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Wspólnego Przedsięwzięcia na rzecz Realizacji Programu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej z dnia 24 października 2019 r. o nieumieszczeniu skarżącego na ostatecznej liście urzędników awansowanych w postępowaniu w sprawie awansu 2019, a także jego decyzji z dnia 8 maja 2020 r. oddalającej zażalenie skarżącego na powyższą decyzję.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie.
- 2) Europejskie Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Programu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Tullia Bonicellego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 5.10.2020.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 grudnia 2020 r. – Genekam Biotechnology / Komisja

(Sprawa T-579/20 R)

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Umowa o udzielenie dotacji zawarta w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007 – 2013) – Odzyskanie wypłaconych kwot – Wniosek o zawieszenie egzekucji – Brak pilnego charakteru]

(2021/C 53/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Genekam Biotechnology AG (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Hertwig)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Estrada de Solà, A Katsimerou i R. Pethke, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przedstawiony na podstawie art. 299 TFUE wniosek o zawieszenie egzekucji decyzji Komisji C(2020) 5548 final z dnia 7 sierpnia 2020 r. określającej obowiązek o charakterze pieniężnym, stanowiącej tytuł egzekucyjny wobec skarżącej.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2020 r. – Symrise / ECHA**(Sprawa T-655/20)**

(2021/C 53/59)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Symrise AG (Holzminden, Niemcy) (przedstawiciele: A, B, C, lawyers)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Chemikaliów**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności całości decyzji Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów z dnia 18 sierpnia 2020 r. w sprawie nr A-010-2018;
- obciążenie ECHA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.*

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że ECHA miała popełnić oczywisty błąd w ocenie i dokonać błędnej wykładni rozporządzenia REACH żądając przeprowadzenia badań rozpatrywanej substancji na zwierzętach kręgowych; błąd ten był też związany z tym, że uzasadniała ona potrzebę przeprowadzenia takich badań powołując się na narażenie pracowników na działanie tej substancji i że nie wzięła pod uwagę bezpieczeństwa tej substancji w ocenie przeprowadzonej zgodnie z rozporządzeniem w sprawie kosmetyków.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że ECHA miała popełnić oczywisty błąd w ocenie i naruszyć spoczywający na niej obowiązek uzasadnienia żądając przeprowadzenia rozszerzonego badania szkodliwego działania na rozrodczość na jednym pokoleniu (extended one-generation reproductive toxicity study with several extensions, zwanego dalej „EOGRTS”) z dalszymi rozszerzeniami.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że ECHA miała popełnić oczywisty błąd w ocenie dostępnych informacji i naruszyć spoczywający na niej obowiązek uzasadnienia rozstrzygając, że EOGRTS będzie musiało zostać przeprowadzone drogą doustną.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że ECHA, żądając przeprowadzenia badania toksyczności przewlekłej na rybach (OECD TG 234) zgodnie z sekcją 9.1.6.1. załącznika IX do rozporządzenia REACH, miała popełnić oczywisty błąd w ocenie i dokonać błędnej wykładni kolumny 2 sekcji 9.1 załącznika IX do tego rozporządzenia, naruszyć prawo skarżącej do bycia wysłuchaną i naruszyć art. 25 rozporządzenia REACH.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że ECHA miała popełnić oczywisty błąd w ocenie nie biorąc pod uwagę wszystkich istotnych informacji, naruszyć art. 25 rozporządzenia REACH i popełnić oczywisty błąd w ocenie wyznaczając w zaskarżonej decyzji terminy.

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2020 r. – Symrise / ECHA**(Sprawa T-656/20)**

(2021/C 53/60)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Symrise AG (Holzminden, Niemcy) (przedstawiciele: A, B, C, lawyers)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Chemikaliów**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności całości decyzji Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów z dnia 18 sierpnia 2020 r. w sprawie nr A-009-2018;
- obciążenie ECHA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że ECHA miała popełnić oczywisty błąd w ocenie i dokonać błędnej wykładni rozporządzenia REACH żądając przeprowadzenia badań rozpatrywanej substancji na zwierzętach kręgowych; błąd ten był też związany z tym, że uzasadniała ona potrzebę przeprowadzenia takich badań powołując się na narażenie pracowników na działanie tej substancji i że nie wzięła pod uwagę bezpieczeństwa tej substancji w ocenie przeprowadzonej zgodnie z rozporządzeniem w sprawie kosmetyków.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że ECHA miała popełnić oczywisty błąd w ocenie i naruszyć spoczywający na niej obowiązek uzasadnienia rozstrzygając, iż rozszerzone badanie szkodliwego działania na rozrodczość na jednym pokoleniu (extended one-generation reproductive toxicity study with several extensions, „EOGRTS”) z dalszymi rozszerzeniami będzie musiało zostać przeprowadzone drogą dostną.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że ECHA miała naruszyć art. 25 rozporządzenia REACH i popełnić oczywisty błąd w ocenie wyznaczając w zaskarżonej decyzji terminy.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2020 r. – Lenovo Global Technology Belgium/ Wspólne Przedsięwzięcie w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali**(Sprawa T-717/20)**

(2021/C 53/61)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Lenovo Global Technology Belgium BV (Machelen, Belgia) (przedstawiciele: S. Sakellariou, G. Forwood, K. Struckmann i F. Abou Zeid, adwokaci]*Strona pozwana:* Wspólne Przedsięwzięcie w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zarządzenie wnioskowanych środków organizacji postępowania;

- stwierdzenie nieważności wydanej przez Wspólne Przedsięwzięcie w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali decyzji z dnia 29 września 2020 r. [Ref. Ares(2020)5103538] odrzucającej ofertę złożoną przez Lenovo w ramach procedury udzielania zamówień publicznych SMART 2019/1084 w odniesieniu do części 3 dotyczącej nabycia superkomputera Leonardo na rzecz zapewniającego hosting podmiotu CINECA we Włoszech i udzielającej zamówienia innemu oferentowi; oraz
- obciążenie Wspólnego Przedsięwzięcia w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy został oparty na tym, że pozwana naruszyła zasady równości traktowania i przejrzystości nie wykluczając z postępowania wyłonionego oferenta pomimo niespełnienia przezeń szeregu wiążących wymagań zawartych w specyfikacjach technicznych. Dokładnie rzecz ujmując, pozwana nie wykluczyła wyłonionego oferenta pomimo faktu, że ten nie spełnił wiążącego wymagania dotyczącego przedstawienia oferty z góry ustaloną ceną, gdyż zawarł w swej ofercie opartą na zasadzie wzajemności klauzulę dotyczącą kursów walut i nie przedstawił z góry ustalonej ceny dla modułów pamięci. Ponadto pozwana dopuściła się naruszenia tych samych zasad nie wykluczając wyłonionego oferenta z postępowania pomimo niespełnienia przezeń w jego ofercie innych zawartych w specyfikacjach technicznych wymagań.
2. Drugi zarzut został oparty na tym, że pozwana popełniła szereg błędów w zakresie dotyczącym ocen przyznanych wyłonionemu oferentowi za jego wydajność i efektywność. Dokładnie rzecz ujmując, pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie używając przy obliczaniu oceny wydajności błędnej wartości minimalnej dla testu HPCG (high performance conjugate gradient); użyła ona w oczywisty sposób błędnych wartości w zakresie przedstawionych przez wyłonionego oferenta wydajności odnoszących się do HPL i do HPCG; nie zwracając się o wyjaśnienia dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszyła zasadę dobrej administracji; zaakceptowała ona również przedstawione przez wyłonionego oferenta w oczywisty sposób błędne wartości odnoszące się do zużycia energii, dopuszczając się w ten sposób kolejnego oczywistego błędu w ocenie i kolejnego naruszenia zasady dobrej administracji.
3. Trzeci zarzut został oparty na tym, że pozwana popełniła szereg błędów w odniesieniu do kryterium udzielenia zamówienia związanego z „wartością dodaną dla Unii”. Dokładnie rzecz ujmując, przyjęcie takiego kryterium było bezprawne, ponieważ jest ono pozbawione związku z przedmiotem przetargu i narusza zasadę równości traktowania, przepisy rozporządzenia finansowego, obowiązki wynikające dla Unii z zastosowania porozumienia w zakresie zamówień publicznych WTO oraz zapisaną w art. 310 ust. 5 TFUE zasadę należytego zarządzania finansami. Ponadto przy stosowaniu tego kryterium pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła zasadę równości traktowania.
4. Czwarty zarzut został oparty na tym, że pozwana popełniła szereg błędów w odniesieniu do kryterium udzielenia zamówienia związanego z „bezpieczeństwem łańcucha dostaw”. Dokładnie rzecz ujmując, pozwana naruszyła zasadę równości traktowania i uchybiła swemu obowiązkowi uzasadnienia traktując ofertę wyłonionego oferenta w sposób bardziej korzystny niż ofertę skarżącą, nie przedstawiając przy tym żadnych obiektywnych uzasadnień i to pomimo faktu, że te dwie oferty były ze sobą porównywalne w swych istotnych aspektach. Pozwana popełniła również oczywisty błąd w zakresie dotyczącym oceny szeregu zawartych w ofercie skarżącej elementów istotnych z punktu widzenia kryterium udzielenia zamówienia związanego z bezpieczeństwem łańcucha dostaw.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2020 r. – WIZZ Air Hungary / Komisja

(Sprawa T-718/20)

(2021/C 53/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WIZZ Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (WIZZ Air Hungary Zrt.) (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 24 lutego 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA. 56244 – Rescue aid to Tarom⁽¹⁾, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pomoc na ratowanie Tarom nie spełnia – przewidzianego w wytycznych Komisji Europejskiej w sprawie ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw⁽²⁾ – warunku zgodności z rynkiem wewnętrznym, zgodnie z którym pomoc na ratowanie musi przyczyniać się do osiągnięcia celu będącego przedmiotem rzeczywistego wspólnego interesu, ponieważ Komisja nie dokonała oceny znaczenia Tarom na krajowym i międzynarodowym rynku transportu lotniczego oraz prawdopodobieństwa zastąpienia Tarom.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pomoc na ratowanie nie spełnia warunku zgodności z zasadą „pierwszy i ostatni raz” przewidzianego w wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw, ponieważ poprzedni okres restrukturyzacji Tarom trwał do 2019 r., tj. mniej niż dziesięć lat przed zatwierdzeniem przez Komisję Europejską nowej pomocy na ratowanie Tarom w decyzji z dnia 24 lutego 2020 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja Europejska nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, C 310, s. 3

⁽²⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji, Dz.U. 2014, C 249, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2020 r. – OM / Komisja

(Sprawa T-728/20)

(2021/C 53/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: OM (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji w sprawie wniosków dotyczących kosztów 247-251 i 252-256;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 marca 2020 r. oddalającej zażalenie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi przede wszystkim dopuszczalność swojej skargi na decyzję, o której została zawiadomiona poprzez oddalenie z dniem 23 marca 2020 r. jej zażalenia złożonego w dniu 5 grudnia 2019 r., którą to decyzję skarżąca uważa za nową decyzję, wydaną na podstawie ponownego zbadania jej sytuacji, po uwzględnieniu przez administrację jej głównego zarzutu przedstawionego w pierwszym zażaleniu. Co do istoty sprawy, skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący sprzeczności między decyzjami w zakresie zmiany uzasadnienia wskutek refundacji podobnych kosztów w przeszłości.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku konkretnej i dokładnej analizy wniosków o refundację rozpatrywanych kosztów leczenia.
3. Zarzut trzeci, dotyczący braku przestrzegania prawa do bycia wysłuchanym.
4. Zarzut czwarty, dotyczący oczywistego błędu w ocenie dokumentacji sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2020 r. – Boquoi Handels / EUIPO (Przedstawienie kryształka lodu na niebieskim tle w kształcie koła)

(Sprawa T-734/20)

(2021/C 53/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Boquoi Handels OHG (Grünwald, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Lorenz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie kryształka lodu na niebieskim tle w kształcie koła) – zgłoszenie nr 17 970 116

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 września 2020 r. w sprawie R 522/2020-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2020 r. – Planistat Europe i Charlot / Komisja**(Sprawa T-735/20)**

(2021/C 53/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Planistat Europe (Paryż, Francja), Hervé-Patrick Charlot (Paryż) (przedstawiciel: adwokat F. Martin Laprade)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska ponosi odpowiedzialność pozaumowną na podstawie art. 340 TFUE ze względu na to, że:
 - naruszyła w sposób wystarczająco istotny zasadę staranności i dobrej administracji;
 - naruszyła w sposób wystarczająco istotny prawo do obrony;
 - naruszyła w sposób wystarczająco istotny obowiązek poufności;
 - wyrządziła w ten sposób szkodę majątkową lub krzywdę spółce Planistat i jej prezesowi Hervému-Patrickowi Charlotowi;

w konsekwencji,

- nakazanie Komisji Europejskiej zapłaty kwoty 150 000 EUR tytułem krzywdy wyrządzonej Hervému-Patrickowi Charlotowi;
- nakazanie Komisji Europejskiej zapłaty kwoty 11 600 000 EUR tytułem szkody wyrządzonej skarżącym;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami poniesionymi przez spółkę Planistat i Hervégo-Patricka Charlota.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku staranności i prawa do dobrej administracji ze względu na pomówienia skarżących przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), a następnie przez Komisję Europejską, ponieważ skarżący zostali prawomocnie uznani za niewinnych w wyroku francuskiego Cour de cassation (sądu kasacyjnego) wydanym w dniu 16 czerwca 2016 r. W tym względzie skarżący podnoszą, że:
 - administracja Unii Europejskiej nie uwzględniła zgodnych z prawem interesów skarżących, których niesłusznie i fałszywie oskarżono o popełnienie przestępstw, i naruszyła zatem obowiązek staranności w odniesieniu do skarżących;
 - prawo do dobrej administracji obejmuje oczywiście prawo każdej osoby do uniknięcia pomówień ze strony pracowników i instytucji Unii.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, prawa do obrony i zasady domniemania niewinności ze względu na naganną lekkomyślność OLAF-u, który pomówił skarżących przed organami francuskimi w piśmie z dnia 19 marca 2003 r. W tym względzie skarżący są zdania, że:
 - OLAF działał przedwcześnie, w sposób niezgodny z obowiązkiem przestrzegania rozsądnego terminu, przekazując organom francuskim informacje w dniu następującym po dniu wszczęcia zewnętrznego śledztwa dotyczącego skarżących;
 - OLAF powinien był traktować skarżących w sposób identyczny z urzędnikami Unii i oczekiwać na dodatkowe informacje, tak aby podjąć lepiej poinformowaną decyzję;
 - OLAF powinien był z wyprzedzeniem powiadomić skarżących, aby uzyskać ich wyjaśnienia w ramach kontryktoryjnej debaty;
 - OLAF nie powinien był używać sformułowań zbyt jednoznacznych, wyrażających przekonanie, że skarżący ponoszą winę za „grabież” funduszy unijnych.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia obowiązku poufności w odniesieniu do danych osobowych, naruszenia prawa do dobrej administracji i zasady domniemania niewinności ze względu na „wyciek” informacji z OLAF-u związanych z jego pomówieniem z dnia 19 marca 2003 r. W tym względzie skarżący są zdania, że:
 - OLAF nie przestrzegał obowiązku poufności, jaki ciążył na nim w ramach prowadzonego dochodzenia;
 - OLAF naruszył zasadę dobrej administracji, ponieważ wynika z niej prawo do rozpatrzenia spraw z poszanowaniem poufności;
 - OLAF naruszył zasadę domniemania niewinności, umożliwiając przeniknięcie informacji związanych z pomówieniem skarżących.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, a także zasady domniemania niewinności ze względu na złożenie powództwa adhezyjnego i komunikat Komisji Europejskiej z lipca 2003 r. Skarżący podnoszą, że:
 - Komisja działała przedwcześnie, w sposób niezgodny z obowiązkiem przestrzegania rozsądnego terminu;
 - Komisja powinna oczekiwać na wnioski z dochodzenia OLAF-u, aby przyjąć lepiej poinformowaną decyzję dotyczącą ewentualnego złożenia powództwa adhezyjnego;
 - Komisja nie była bezstronna w odniesieniu do skarżących, ponieważ uprzywilejowała własne interesy finansowe, podczas gdy nie były one poważnie zagrożone;
 - Komisja naruszyła zasadę domniemania niewinności, publikując swój komunikat prasowy w dniu 9 lipca 2003 r.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2020 r. – Ryanair / Komisja

(Sprawa T-737/20)

(2021/C 53/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F. Lapr votte, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 3 lipca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA. 56943 (2020/N) – Latvia – COVID-19: Recapitalisation of airBaltic⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja Europejska błędnie zastosowała art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikatu Komisji – „Tymczasowe unijne ramy prawne w zakresie pomocy państwa mające na celu wsparcie gospodarki w związku z obecną epidemią Covid-19” oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że pomoc jest odpowiedzią na poważne zaburzenie w gospodarce lotewskiej, że airBaltic kwalifikuje się do objęcia pomocą oraz że spełnione zostały warunki dotyczące zakłócenia konkurencji, wyjścia państwa z kryzysu i restrukturyzacji, naruszając przy tym obowiązek rozważenia korzystnych skutków pomocy w zestawieniu z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i utrzymanie niezakłóconej konkurencji (tj. „test bilansujący”) oraz poprzez stwierdzenie, że airBaltic nie posiada znaczącej siły rynkowej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza konkretne postanowienia TFUE oraz ogólne zasady prawa europejskiego, które legły u podstaw liberalizacji transportu lotniczego w UE od końca lat 80-tych (tj. zasady niedyskryminacji, swobodę świadczenia usług i swobodę przedsiębiorczości).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja Europejska nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła obowiązek uzasadnienia.

(¹) Dz.U. 2020, C 346/1, s. 2

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Deuschtec/EUIPO – Group A (HOLUX)

(Sprawa T-738/20)

(2021/C 53/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deuschtec GmbH (Petershagen/Eggersdorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Arnade)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Group A NV (Hasselt, Belgia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „HOLUX” – zgłoszenie nr 17 371 378

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 października 2020 r. w sprawie R 223/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz decyzji Wydziału Sprzeciwów EUIPO z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie B 3 051 677 w zakresie, w jakim uwzględniono w niej sprzeciw;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- W zaskarżonej decyzji brakuje niezbędnego wniosku wynikającego z faktu, że pojęcia „metale nieszlachetne i ich stopy”, jak również „artykuły metalowe” należące do klasy 6 są zbyt niejasne. Ponadto brakuje w niej rzetelnej analizy, czy odbiorcy na rynku uznaliby dane towary za towary tego samego pochodzenia.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – UPL Europe i Indofil Industries (Netherlands) / Komisja

(Sprawa T-742/20)

(2021/C 53/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPL Europe Ltd (Warrington Cheshire, Zjednoczone Królestwo) i Indofil Industries (Netherlands) BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i P. Sellar)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/2087 w sprawie nieodnowienia zatwierdzenia substancji czynnej mankozeb, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽¹⁾ (zwanego dalej „zaskarżonym aktem”) oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez uchybienie procedurze przewidzianej w art. 11–14 rozporządzenia nr 844/2012 ⁽²⁾;
2. Zarzut drugi dotyczący dalszej wadliwości procedury oceny ze względu na naruszenie prawa skarżących do obrony.

3. Zarzut trzeci dotyczący wadliwości procedury oceny ze względu na naruszenie zasady dobrej administracji i brak bezstronności pozwanej w toku postępowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że procedura oceny obciążona jest oczywistym błędem w ocenie, ponieważ pozwana wzięła pod uwagę nieistotne okoliczności dotyczące proponowanej klasyfikacji Reprotoxic 1B oraz swoiste właściwości metabolitu substancji ETU.
5. Zarzut piąty dotyczący wadliwości procedury oceny ze względu na naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020 L 423, s. 50.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 844/2012 z dnia 18 września 2012 r. ustanawiające przepisy niezbędne do wprowadzenia w życie procedury odnowienia dotyczącej substancji czynnych, jak przewidziano w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. 2012, L 252, s. 26).

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Airoidi Metalli/Komisja

(Sprawa T-744/20)

(2021/C 53/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Airoidi Metalli SpA (Molteno, Włochy) (przedstawiciele: M. Campa, D. Rovetta, G. Pandey i V. Villante, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1428 z dnia 12 października 2020, nakładającego tymczasowe cło antidumpingowe na przywóz elementów wyciskanych z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej ⁽¹⁾;
- nakazanie przeprowadzenia środków dowodowych;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi w niniejszym postępowaniu przez nią samą i skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ze względu na to, że pozwana nieprawidłowo zdefiniowała odnośny produkt opierając się na Metodach Produkcji Produktu (Product Production Methods, „PPM”) i na nieprawidłowym odesłaniu do kodów klasyfikacji taryfowej Nomenklatury Scalonej UE. Pozwana również dopuściła się naruszenia prawa uznając, że produkty wykonane w aluminium („made in aluminium”) automatycznie należy kwalifikować jako odnośne produkty.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 1 ust. 2 i art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego oraz popełnienia oczywistego błędu w ocenie odnośnie do definicji odnośnego produktu oraz oceny przywozów z odnośnego kraju dla celów analizy wyrządzonej szkody.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego ze względu na dokonanie przez Komisję błędnego wyboru „odpowiedniego reprezentatywnego” kraju.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 19 lit. a) rozporządzenia podstawowego i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz przysługującego skarżącej prawa do obrony, a także zasad proporcjonalności i równości broni. Skarżąca twierdzi, że nie została uprzednio należycie poinformowana i że przewidziany w rozporządzeniu podstawowym system uprzedniej informacji jest, w zakresie dotyczącym importerów, niezgodny z prawem.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego w zakresie dotyczącym statusu prawnego sprawozdania, w którym Komisja stwierdziła istnienie znaczących zakłóceń rynku w pewnym państwie lub w pewnym sektorze tego państwa. Skarżąca twierdzi, że doszło do naruszenia przysługujących jej praw podstawowych ze względu na to, iż nie otrzymała ona tego sprawozdania sporządzonego w języku włoskim.

(¹) Dz.U. 2020, L 336, s. 8.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Symphony Environmental Technologies i Symphony Environmental / Parlament i in.

(Sprawa T-745/20)

(2021/C 53/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Symphony Environmental Technologies plc (Borehamwood, Zjednoczone Królestwo), Symphony Environmental Ltd (Borehamwood) (przedstawiciele: G. Harvey, P. Selley, Solicitors, J. Holmes, QC i J. Williams, Barrister)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- obciążenie strony pozwanej odpowiedzialnością pozaumowną na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE lub art. 43 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na przyjęcie art. 5 i motywu 15 (w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do oksydegradowalnych tworzyw sztucznych) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (¹);
- w związku z tym nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz strony skarżącej odszkodowania za poniesione szkody, w tym wszelkie dodatkowe szkody poniesione w trakcie postępowania lub wysoce prawdopodobne szkody, wraz z należnymi odsetkami, w kwotach, które zostaną określone w toku niniejszego postępowania;
- ewentualnie zobowiązanie stron do przedstawienia Sądowi w rozsądnym terminie po dniu wydania wyroku danych liczbowych dotyczących kwoty odszkodowania ustalonej w drodze porozumienia między stronami lub, w braku takiego porozumienia, zobowiązanie stron do przedstawienia Sądowi w tym samym okresie uwag zawierających dane liczbowe;
- w każdym wypadku obciążenie strony pozwanej kosztami i wydatkami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że w związku z przygotowaniem i przyjęciem zakazu zawartego w art. 5 strona skarżąca działała niezgodnie z prawem i naruszyła swe pozaumowne zobowiązania, jakie ciąży na niej wobec strony skarżącej, przy czym uchybienie to winno zostać naprawione na podstawie art. 340 TFUE lub art. 41 karty. Strona skarżąca podnosi, że przyjęcie zakazu zawartego w art. 5 jest obarczone uchybieniami proceduralnymi, bezprawnie narusza zasadę proporcjonalności i jest rezultatem oczywistego błędu w ocenie.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że ze względu na niezgodne z prawem (zbiorowe lub indywidualne) postępowanie strony pozwanej strona skarżąca poniosła lub prawdopodobnie poniesie szkodę, w tym w postaci (a) utraty zysków, (b) nadzarpnięcia reputacji lub (c) utraty wartości przedsiębiorstwa.
3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, że istnieje wystarczający związek przyczynowy pomiędzy (zbiorowym bądź indywidualnym) niezgodnym z prawem postępowaniem strony pozwanej a szkodą, jaką poniosła lub prawdopodobnie poniesie strona skarżąca.

(¹) Dz.U. 2019, L 155, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – Grünig / Komisja

(Sprawa T-746/20)

(2021/C 53/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Grünig KG (Bad Kissingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci Y. Melin i B. Vigneron)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1336 z dnia 25 września 2020 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na podstawie art. 263 TFUE, ze względu na to, że Komisja Europejska naruszyła art. 9 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, ustanawiając cło antydumpingowe w sposób dyskryminujący, poprzez przyznanie zwolnienia na podstawie reżimu celnego o szczególnym przeznaczeniu;
- obciążenie Komisji Europejskiej i ewentualnych interwenientów popierających żądania Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 9 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21) w ten sposób, że zaskarżone rozporządzenie, a mianowicie rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1336 z dnia 25 września 2020 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2020, L 315, s. 1), nie obejmuje cłem antydumpingowym wszystkich przywozów, w odniesieniu do których stwierdzono, że noszą one znamiona dumpingu i wyrządzają szkodę.

Strona skarżąca twierdzi, że Komisja wprowadziła w sposób dyskryminujący cło antydumpingowe w odniesieniu do przywozu towaru, z naruszeniem art. 9 ust. 5 wspomnianego wyżej rozporządzenia 2016/1036, ponieważ przewiduje ona zwolnienie z cła antydumpingowego na podstawie reżimu celnego o szczególnym przeznaczeniu. W związku z tym wskazany przepis rozporządzenia jest niezgodny z prawem i należy stwierdzić jego nieważność.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – EOC Belgium / Komisja

(Sprawa T-747/20)

(2021/C 53/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: EOC Belgium (Oudenaarde, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci Y. Melin i B. Vigneron)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1336 z dnia 25 września 2020 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na podstawie art. 263 TFUE, ze względu na to, że Komisja Europejska naruszyła art. 9 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, ustanawiając cło antydumpingowe w sposób dyskryminujący, poprzez przyznanie zwolnienia na podstawie reżimu celnego o szczególnym przeznaczeniu;
- obciążenie Komisji Europejskiej i ewentualnych interwenientów popierających żądania Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, który jest zasadniczo identyczny z zarzutem podniesionym w sprawie T-746/20, Grünig/Komisja, lub podobny do niego.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – Correia / EKES

(Sprawa T-750/20)

(2021/C 53/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Paula Correia (Woluwe-Saint-Étienne, Belgia) (przedstawiciele: adwokatkę L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

w konsekwencji,

- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji EKES z dnia 8 kwietnia 2020 r. w sprawie wniosku skarżącej o odtworzenie jej ścieżki kariery, a w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji oddalającej zażalenie z dnia 8 listopada 2020 r.;
- zasądzenie od EKES zapłaty zaległego wynagrodzenia i powiązanych z nim świadczeń pieniężnych, z odsetkami za zwłokę według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny powiększonej o 2 punkty;
- zasądzenie od EKES zapłaty 2 000 EUR z tytułu poniesionej krzywdy;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia gwarancji proceduralnych zawartych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) oraz naruszenia zasady niedyskryminacji. Skarżąca podnosi, że sposób podejmowania przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) decyzji w sprawie awansu lub zmiany zaszeregowania personelu tymczasowego sekretariatów grup narusza gwarancje procesowe z art. 41 karty praw podstawowych. Dotyczy to wszystkich decyzji o nieprzyznaniu awansu lub zmiany zaszeregowania skarżącej od czasu podjęcia przez nią służby. Skarżąca twierdzi, że decyzje te są całkowicie pozbawione uzasadnienia oraz że żaden akt, decyzja o charakterze generalnym lub komunikat nie wskazuje, jakie kryteria przyjmuje się i stosuje w celu wyłonienia członków personelu tymczasowego, którzy otrzymają awans lub zmianę zaszeregowania.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa. Skarżąca podnosi w tym względzie, że choć EKES rzeczywiście przysługuje uznanie w zakresie ustalania kryteriów i szczegółowych zasad stosowania art. 10 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, muszą one jednak gwarantować wymagany prawem Unii stopień przewidywalności. Należy jednak stwierdzić, że nie ma to miejsca, gdyż nie istnieją kryteria, a tym bardziej jasne i przejrzyste kryteria, które by pozwoliły członkom personelu tymczasowego dowiedzieć się, jaki i na jakich warunkach nastąpi awans lub zmiana zaszeregowania powodująca zawarcie aneksu do umowy.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, ze względu na to, że decyzja o zmianie zaszeregowania skarżącej tylko trzykrotnie od 2004 r. jest obciążona oczywistym błędem w ocenie, nawet gdyby należało brać pod uwagę kryteria wynikające rzekomo z utrwalonej praktyki stosowanej w EKES.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia obowiązku dbałości. Skarżąca podnosi, że odkąd tylko wstąpiła do służby, przy podejmowaniu przez organ upoważniony do zawierania umów decyzji, którym członkom personelu tymczasowego należy przyznać awans lub zmianę zaszeregowania, nie brano pod uwagę jej interesów.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – KL / EBI

(Sprawa T-751/20)

(2021/C 53/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KL (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- w konsekwencji, stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 18 maja 2020 r., zgodnie z którą zaświadczenia lekarskie skarżącego od dnia 18 marca do dnia 18 kwietnia i od dnia 20 kwietnia do dnia 20 maja 2020 r. nie są ważne w świetle art. 3.3 załącznika X do przepisów administracyjnych;
- w razie zaistnienia takiej potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 września 2020 r. oddalającej skargę administracyjną skarżącego na decyzję początkową z dnia 18 maja 2020 r.;
- zasądzenie od EBI zadośćuczynienia za krzywdę skarżącego;
- obciążenie EBI całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 3.3 załącznika X do przepisów administracyjnych. Skarżący podnosi między innymi, że artykuł ten nie znajduje zastosowania, ponieważ w niniejszej sprawie nie istnieje żaden uzasadniony przypadek, który pozwoliłby służbie medycznej na odrzucenie przedstawionych przez niego zaświadczeń lekarskich.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku dbałości, zasady proporcjonalności i nadużycia prawa. Skarżący podnosi w tym względzie, że postawa strony pozwanej jedynie pogarsza jego i tak już bardzo niestabilną sytuację zdrowotną, ponieważ poprzez odmowę ważności dwóch zaświadczeń lekarskich za okresy od dnia 18 marca do dnia 18 kwietnia i od dnia 20 kwietnia do dnia 20 maja 2020 r. oraz poprzez wystosowanie groźby postępowania dyscyplinarnego zaskarżone decyzje znacznie pogłębiają jego uogólniony stan niepokoju.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – IMG / Komisja

(Sprawa T-752/20)

(2021/C 53/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: International Management Group (IMG) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i J.-Y. de Cara)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna,
 - a w konsekwencji:
- uznanie powstania odpowiedzialności pozaumownej Komisji Europejskiej;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną stronie skarżącej, w wysokości szacowanej na 10 000 EUR miesięcznie, z zastrzeżeniem ewentualnego doprecyzowania tej kwoty, za okres od połowy grudnia 2015 r. do dnia ogłoszenia spodziewanego wyroku, oraz kwoty 2,1 mln EUR (wraz z odsetkami za zwłokę) tytułem odszkodowania za poniesioną przez nią szkodę;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi zmierzającej do naprawienia krzywdy i szkody, które zostały wyrządzone stornie skarżącej, zgodnie z jej twierdzeniami, w wyniku zachowania Komisji i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w ramach prowadzonego w stosunku do niej dochodzenia, podnosi ona następujące argumenty.

1. W odniesieniu do zawinionego zachowania OLAF strona skarżąca podnosi następujące naruszenia prawa:
 - a) Co się tyczy zakresu dochodzenia, storna skarżąca powołuje się na naruszenie art. 1 rozporządzenia nr 883/2013 ⁽¹⁾, art. 2 decyzji 1999/352 ⁽²⁾, art. 8.1 wytycznych dla pracowników OLAF-u dotyczących postępowań dochodzeniowych, a także obowiązku staranności.
 - b) Co się tyczy błędnej interpretacji pojęcia organizacji międzynarodowej, strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 53 i 53d rozporządzenia nr 1605/2002 ⁽³⁾, art. 43 rozporządzenia nr 2342/2002 ⁽⁴⁾ oraz, w razie potrzeby, art. 58 rozporządzenia nr 966/2012 ⁽⁵⁾, jak też art. 43 rozporządzenia nr 1268/2012 ⁽⁶⁾. Strona skarżąca podnosi także naruszenie prawa międzynarodowego oraz naruszenie obowiązku staranności.
 - c) Co się tyczy prowadzenia dochodzenia, strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 9 rozporządzenia nr 883/2013, art. 8.5 wytycznych OLAF, zasady bezstronności, zasad dotyczących postępowania dowodowego, obowiązku staranności i domniemania niewinności.
 - d) Co się tyczy treści sprawozdania, strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 9 rozporządzenia nr 883/2013, zasady bezstronności, zasad dotyczących postępowania dowodowego, obowiązku staranności i domniemania niewinności.
2. Co się tyczy zawinionego zachowania OLAF i Komisji, strona skarżąca utrzymuje, że ze względu na wyciek informacji, który doprowadził do opublikowania sprawozdania końcowego OLAF, Komisja i OLAF naruszyły ciężący na nich obowiązek zachowania poufności, art. 10 rozporządzenia nr 883/2013, art. 8 wytycznych OLAF i art. 339 TFUE, a także obowiązek staranności i dbałości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013, L 248, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 28 kwietnia 1999 r. ustanawiająca Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. 1999, L 136, s. 20).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 248, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2012, L 362, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Green Power Technologies / Komisja

(Sprawa T-753/20)

(2021/C 53/76)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Green Power Technologies, SL (Bollullos de la Mitación, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci A. León González y A. Martínez Solís)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie i stwierdzenie, że OLAF, poprzez swe sprawozdania z dnia 9 lipca 2018 r., oraz Komisja, poprzez swą decyzję o ratyfikacji i zatwierdzeniu rzeczonoego sprawozdania w ramach toczącej się procedury odzyskania, naruszyła dorobek prawny Unii, a w związku z tym stwierdzenie nieważności wskazanego sprawozdania oraz postępowania wszczętego przez Komisję;
- uznanie i stwierdzenie, że strona skarżąca prawidłowo wypełniła zobowiązania umowne, jakie ciążyły na niej w ramach projektu POWAIR (projekt nr 256759), a w związku z tym uznanie za kwalifikowalne wydatków, których zwrotu domaga się Komisja na podstawie wystawionych przez nią not obciążeniowych nr 3242010798 i 3242010800;
- w związku z powyższym stwierdzenie, że przedstawione przez Komisję żądanie zapłaty kwoty 175 426,24 EUE jest bezzasadne i niewłaściwe, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności not obciążeniowych nr 3242010798 i 3242010800 wystawionych przez Komisję, a także wystosowanego przez tę instytucję pisma z dnia 24 maja 2019 r. uprzedzającego o wszczęciu procedury odzyskania [Ares (2019)3414531], jak też dokumentów sporządzonych po wystosowaniu tego pisma;
- posiłkowo, na wypadek, gdyby nie stwierdzono nieważności noty obciążeniowej, obciążenie Komisji odpowiedzialnością za powstanie po jej stronie bezpodstawnego wzbogacenia;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania lub, na wypadek, gdyby żądania niniejszej skargi nie zostały uwzględnione, odstąpienie od obciążania strony skarżącej kosztami postępowania z uwagi na złożoność niniejszej sprawy, a także związane z nią wątpliwości natury faktycznej i prawnej.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca w pierwszej kolejności zwraca się do Sądu o uznanie i stwierdzenie, że OLAF naruszył dorobek prawny Unii i, w efekcie tego stwierdzenia, stwierdzenie nieważności wskazanego sprawozdania [sygn. B.4(2017)4393 sprawa nr OF/2015/0759/B4].

W skardze tej strona skarżąca wnosi także, na podstawie art. 272 TFUE, o uznanie i stwierdzenie, że prawidłowo wypełniła ona zobowiązania umowne, jakie ciążyły na niej na mocy umowy zawartej przez nią w ramach 7. programu ramowego na rzecz badań i rozwoju technologicznego jako uczestnika projektu POWAIR (projekt nr 256759), a w związku z tym uznanie, że należy odstąpić od odzyskania dochodzonych kwot i wypłaty odszkodowań wskazanych w wydanych przez Komisję notach obciążeniowych nr 3242010798 i 3242010800.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych Unii Europejskiej.

- Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia praw podstawowych zagwarantowanych w traktatach i dorobku prawnym Unii. Tak więc nie dość, że wszystkie wydatki, których odzyskania domaga się strona pozwana, są kwalifikowalne, skoro wszystkie projekty zostały w pełni zrealizowane, to jeszcze w toku postępowania miały miejsce rażące uchybienia, które świadczą o naruszeniu dorobku prawnego Unii.

2. Zarzut drugi dotyczący kwalifikowalności wydatków, których odzyskania domaga się strona pozwana.

- W tym zakresie strona skarżąca podnosi, że OLAF i Komisja opierają swe twierdzenia na kwestiach, które nie tylko nie mają istotnego znaczenia, ale też są błędne.

- Strona skarżąca twierdzi także, że ani OLAF, ani Komisja nie zdołały prawidłowo zrozumieć opartego na technologii modelu biznesowego jej przedsiębiorstwa, pomimo prób wyjaśnienia tego zagadnienia na etapie dochodzenia prowadzonego przez OLAF. I tak, z treści niektórych rozważań zawartych w sprawozdaniu końcowym, które Komisja uznała za prawidłowe we wszczętych postępowaniach kontrydiktoryjnych, wywiedziono szereg dowodów, będących efektem błędnej i nieobiektywnej oceny realiów subwencionowanej działalności strony skarżącej.
 - W każdym wypadku należy uznać, że wniosek OLAF, zgodnie z którym GPTEch nie dysponuje systemem umożliwiającym poznanie kosztów realizacji każdego z subwencionowanych projektów, jest błędny.
3. Zarzut trzeci dotyczący kwalifikowalności wydatków, których zwrotu domaga się strona pozwana.
- W tym względzie strona skarżąca kategorycznie zaprzecza twierdzeniu, że nie wywiązała się ona ze swych zobowiązań umownych.
 - Strona skarżąca wyjaśnia, że uczestnictwo w projekcie wymagało od niej poświęcenia dużej części jej zasobów. Wykonane prace miały duży wpływ na pracowników przedsiębiorstwa i przyczyniły się do rozwoju Planu technologicznego. Innymi słowy, takie właśnie skutki powinna ostatecznie wywierać pomoc w zakresie badań i rozwoju, a mianowicie nie tylko skutki gospodarcze dla przedsiębiorstwa, ale także skutki technologiczne, które w tym wypadku ewidentnie wystąpiły.
 - Strona skarżąca wyjaśnia, że OLAF w sposób naiwny i przypadkowy wykorzystał subiektywnie oszacowany wymiar godzin poświęconych na konkretne działania, jako środek ilościowej oceny stopnia zaangażowania w projekt, próbując wykorzystać wyrażony w procentach poziom uczestnictwa w pracach jako miernik poziomu uczestnictwa, mimo że w żadnym z załączników technicznych nie przewidziano jakiegokolwiek zobowiązania, które odnosiłoby się do takiego poziomu uczestnictwa.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji (art. 41 karty) i prawa do obrony (art. 47 i 48 karty).
- W odniesieniu do załącznika 16 do sprawozdania końcowego OLAF, a także uwag Komisji, strona skarżąca zwraca uwagę na brak uzasadnienia, którym obarczona jest jej zdaniem kwestionowana procedura odzyskania.
 - Strona skarżąca utrzymuje ponadto, że wnioski, do których doszły zarówno OLAF, jak i Komisja, są oparte na dokumentach, które nie odzwierciedlają całości ani realiów projektu, ze względu na to, że albo odnoszą się one jedynie do części działań wchodzących w zakres projektu POWAIR, albo opierają się one na początkowej dokumentacji, która nie może posłużyć do oceny ostatecznego wykonania projektu, albo wreszcie przypisują one autorstwo dokumentów na podstawie metadanych plików Word, które nie odzwierciedlają rzeczywistości.
5. Zarzut piąty dotyczący bezpodstawnego wzbogacenia Komisji wynikającego stąd, że projekty zostały wykonane i ukończone, o czym świadczą przeprowadzone audyty.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Nissan Motor / EUIPO – VDL Groep (VDL E-POWER)

(Sprawa T-755/20)

(2021/C 53/77)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nissan Motor Co. Ltd (Yokohama-shi, Japonia) (przedstawiciel: adwokat P. Martini-Berthon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: VDL Groep BV (Eindhoven, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „VDL E-POWER” – zgłoszenie nr 17 895 702

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 października 2020 r. w sprawie R 2914/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz w stosownym wypadku interwenienta kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2020 r. – Nissan Motor / EUIPO – VDL Groep (VDL E-POWERED)

(Sprawa T-756/20)

(2021/C 53/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nissan Motor Co. Ltd (Yokohama-shi, Japonia) (przedstawiciel: adwokat P. Martini-Berthon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: VDL Groep BV (Eindhoven, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „VDL E-POWERED” – zgłoszenie nr 17 895 699

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 października 2020 r. w sprawie R 2915/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz w stosownym wypadku interwenienta kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2020 r. – Monster Energy / EUIPO – Frito-Lay Trading Company (MONSTER)

(Sprawa T-758/20)

(2021/C 53/79)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Monster Energy Co. (Corona, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: P. Brownlow, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Frito-Lay Trading Company GmbH (Berno, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MONSTER” – unijny znak towarowy nr 9 492 158

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 października 2020 r. w sprawie R 2927/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 października 2019 r. w zakresie, w jakim unieważniła rejestrację w odniesieniu do towarów należących do klasy 30;
- oddalenie wniosku o unieważnienie rejestracji w odniesieniu do towarów należących do klasy 30;
- orzeczenie, że EUIPO pokrywa koszty postępowania własne i strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Nieprawidłowe zastosowanie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2020 r. – Monster Energy / EUIPO – Frito-Lay Trading Company (MONSTER)

(Sprawa T-759/20)

(2021/C 53/80)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Monster Energy Co. (Corona, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: P. Brownlow, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Frito-Lay Trading Company GmbH (Berno, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MONSTER” – unijny znak towarowy nr 9 500 448

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 października 2020 r. w sprawie R 2928/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 23 października 2019 r. w zakresie, w jakim unieważniła rejestrację w odniesieniu do towarów należących do klasy 30;
- oddalenie wniosku o unieważnienie rejestracji w odniesieniu do towarów należących do klasy 30;
- orzeczenie, że EUIPO pokrywa koszty postępowania własne i strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Nieprawidłowe zastosowanie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2020 r. – Sinopec Chongqing SVW Chemical i in. / Komisja

(Sprawa T-762/20)

(2021/C 53/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sinopec Chongqing SVW Chemical Co. Ltd (Chongqing, Chiny), Sinopec Great Wall Energy & Chemical (Ningxia) Co. Ltd (Lingwu City, Chiny), Central-China Company, Sinopec Chemical Commercial Holding Co. Ltd (Wuhan, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci J. Cornelis, F. Graafsma i E. Vermulst)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1336 z dnia 25 września 2020 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) dopuszcza podejście i wprowadza wyjątek, które nie są przewidziane w porozumieniu antydumpingowym Światowej Organizacji Handlu (WTO), a zatem nie mogą być stosowane.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego poprzez odliczenie fikcyjnej prowizji od ceny eksportowej pobieranej przez Sinopec Central China oraz oczywistego błędu w ocenie polegającego na uznaniu, że Sinopec Central China działa jako pośrednik wynagradzany na zasadzie prowizji, niespełnieniu wymogu obiektywnego porównania oraz skorygowaniu w górę normalnej wartości niepodlegającego zwrotowi VAT.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 18 ust. 1 i art. 18 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, jak też art. 6 ust. 8 porozumienia antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu i załącznika II do tego porozumienia poprzez wykorzystanie źródła faktów, które powinno podlegać karze, niebędącego najlepszym źródłem adekwatnych informacji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego oraz oczywistego błędu w ocenie przy stwierdzeniu podcięcia cenowego i wynikającego stąd naruszenia art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego poprzez nieprzeprowadzenie segmentowych analiz podcięcia cenowego, niedokonanie koniecznych korekt ze względu na różnice w jakości oraz brak wykazania podcięcia cenowego dla produktu jako całości.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przysługującego stronie skarżącej prawa do obrony poprzez odmowę ujawnienia określonych informacji niezbędnych do przedstawienia uwag w przedmiocie analizy podcięcia cenowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 315, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2020 r. – Inner Mongolia Shuangxin Environment-Friendly Material / Komisja

(Sprawa T-763/20)

(2021/C 53/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Inner Mongolia Shuangxin Environment-Friendly Material Co. Ltd (Ordos city, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci J. Cornelis, F. Graafsma i E. Vermulst)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1336 z dnia 25 września 2020 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) dopuszcza podejście i wprowadza wyjątek, które nie są przewidziane w porozumieniu antydumpingowym Światowej Organizacji Handlu (WTO), a zatem nie mogą być stosowane.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 6 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego poprzez popełnienie przez stronę pozwaną oczywistych błędów w ocenie polegających na: błędnej wykładni treści art. 6 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego skutkującej uznaniem, że meksykańskie sprawozdania finansowe nie były gotowe i dostępne, naruszeniu obowiązku staranności poprzez nieuwzględnienie istotnych danych, które wykluczyłyby Turcję odpowiedni reprezentatywny kraj oraz nieuznaniu Meksyku za najbardziej odpowiedni reprezentatywny kraj.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego poprzez brak skonstruowania wartości normalnej wyłącznie na podstawie niezniekształconych wartości czynników produkcji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 18 rozporządzenia podstawowego poprzez powołanie się na dostępne fakty w sytuacji, gdy nie było to uzasadnione.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego oraz oczywistego błędu w ocenie przy stwierdzeniu podcięcia cenowego i wynikającego stąd naruszenia art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego poprzez nieprzeprowadzenie segmentowych analiz podcięcia cenowego, niedokonanie koniecznych korekt ze względu na różnice w jakości oraz brak wykazania podcięcia cenowego dla produktu jako całości.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przysługującego stronie skarżącej prawa do obrony poprzez odmowę ujawnienia określonych informacji niezbędnych do przedstawienia uwag w przedmiocie analizy podcięcia cenowego.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2020 r. – Impresa comune Clean Sky 2/NG

(Sprawa T-767/20)

(2021/C 53/83)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Impresa comune Clean Sky 2 [CSJU] (przedstawiciele: adwokat M. Velardo i B. Mastantuono, pełnomocnik)

Strona pozwana: NG

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od strony pozwanej zapłaty na rzecz CSJU kwoty 56 111,31 EUR tytułem umowy o udzielenie dotacji nr 271874 WISMOA w ramach 7 programu ramowego Unii Europejskiej, powiększonej o odsetki w wysokości 3,5 % stosowane przez [Europejski] Bank Centralny do podstawowych operacji refinansujących, liczone od dnia 23 maja 2019 r. do dnia faktycznej zapłaty;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujący zarzut:

Strona pozwana nie wywiązała się ze swoich zobowiązań umownych, nie zwróciwszy kwoty dotyczącej kosztów osobowych uznanych za niekwalifikujące się do finansowania. W konsekwencji strona skarżąca wystawiła dwie noty obciążeniowe na łączną kwotę 56 111,31 EUR, wypłaconą już spółce Alpha Consulting Service Srl, na podstawie postanowień umowy o udzielenie dotacji. Zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania po stronie pozwanej jako udziałowca i przedstawiciela przedsiębiorstwa Alpha Consulting Service Srl, wykreślonego z rejestru przedsiębiorstw, są w niniejszej sprawie w znacznej mierze bezsporne. Zastrzeżenia wyrażone przez tę spółkę w następstwie wystawienia noty obciążeniowej są ogólne, niepełne i nieoparte dowodami i tym samym są zupełnie bezpodstawne. W konsekwencji strona skarżąca jest uprawniona do żądania odzyskania i zwrotu wypłaconej kwoty wraz z odsetkami za zwłokę.

Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2020 r. – Mellifera / Komisja

(Sprawa T-393/18) ⁽¹⁾

(2021/C 53/84)

Język postępowania: niemiecki

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 16 grudnia 2020 r. – PT / BEI

(Sprawa T-418/18) ⁽¹⁾

(2021/C 53/85)

Język postępowania: szwedzki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 373 z 15.10.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2020 r. – Hiszpania / Komisja**(Sprawa T-241/19) ⁽¹⁾**

(2021/C 53/86)

Język postępowania: hiszpański

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 z 3.6.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2020 r. – Broadcom / Komisja**(Sprawa T-876/19) ⁽¹⁾**

(2021/C 53/87)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby w składzie powiększonym zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 24.2.2020.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL